

PONY WEST

BROJ 26

CENA 25 DINARA

BUČ KASIDI I KID

PROKLETO ZLATO

SR Nemačka 2.40 DM Francuska 6 FF SAD 1 \$ Švajcarska 2 Sfrs Austrija 15 Asch Švedska 6 Skr

Teks Gordon

PROKLETO ZLATO

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
POD ŽIGOM PROŠLOSTI
XXII EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Fotoslog Dečje novine

Copuright © by Bones and DEN PRESS
World rights reserved

PONY-WEST - BUČ KASIDI I KID - VANREDNO IZDANJE
BROJ 26 OKTOBAR 1983. Cena 20 dinara. Izdaje NIRO
»Dečje novine« - 32300 Gornji Milanovac, Tihomira
Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana
Šterijevski Urednik: Borivoje Lošić. Telefoni: 032 711- 549
uredništvo i 711-o73 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Glas«
- Beograd, Vlajkovićeve 8.

PONY WEST

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

PROKLETO ZLATO

– Bilo je dobro – uzdahnio je Buč i odgurnuo od sebe tanjir, koji sigurno nikada nije bio čistiji od časa kada je postao inventar hotela »Vajld Dog«. Kid je svoj obrok već bio pojeo i sada je sedeo ispruženih nogu, čačkao zube i nežnim pogledom pratio vešte pokrete barmena koji je svakog časa nalivao zlatasto pivo u prazne krigele.

Trpezarija hotela bila je običan salun. Od njega je, valjda, vlasnik isključivo i živio. Ovako mali grad, zabačen u planinama, nije imao dovoljno gostiju za sobe čije je prozore Buč izbrojao na spratu. I te prazne sobe, međutim, ove noći za njih bile su nedostižne, nedostižne koliko i pivo koje se penilo u kriglama nekoliko stopa dalje.

Bio je to jedan od onih retkih trenutaka u kojima je Buč Kasidi zažalio što se odmetnuo od zakona, što je još kao mladić, gotovo dečak, pobjegao od kuće, odbacio ime Džordž Parker i pridružio se bandi koja mu je nadenula novo ime. Ni te bande više nije bilo. Ostali su još samo on i veseli, plavokosi Sandens Kid.

Prenuo se kada su se noge Kidove stolice iznenada spustile na prljavi pod.

– Hajdemo! – tiho mu je dobio ortak. Već je ustao.

– Gde?

Kid ga nije ni udostojio odgovora. Mekim korakom prilazio je velikom stolu u daljem uglu za kojim je sedelo oveće kockarsko društ-

vo. Tri čoveka upravo su se dizala sa svojih mesta. Lica su im odavala da nisu baš zadovoljni plodovima uloženog vremena i truda.

»Kid je pošasavio«, pomislio je Buč idući za njim. »Nismo još ni večeru platili, a on bi da se kocka. Ima tri dolara u džepu, ja dva. . .

– Hej, momak, a večera? – dobacio je jedan konobar za njim.

– Posle! – odmahnuo je Buč rukom, ali je odjednom zastao i lice mu se ozarilo. – Slušaj! – rekao je sa širokim osmehom. – Donesi meni i onom plavokosom džentlmenu po dve krige piva. Odmah! I ne brini, platićemo ti sve!

– Koliki je ulog? – upitao je svog prvog suseda, duboko uzdahnuvši i brišući penu od piva sa usta.

– Četvrt dolara – malo sramežljivo je odvratio čovek, ćelav i debeo, srednjih godina, jednostavno obućen. – Mi to tako, više da ubijemo vreme, gospodine. . .

– Kasidi – hladnokrvno je odgovorio Buč. Ovoga puta niko njega neće iznenaditi. Nekoliko puta je obišao onu jedinu gradsku ulicu dok se nije uverio da u gradu nema nikoga ko bi bar podsećao na predstavnika zakona.

Njegovo ime mirnom građaninu kraj njega, očigledno, ništa nije govorilo. – Ja sam Evans – rekao je sa stidljivim osmehom. – Brin Evans. Imam ovde sedlarsku radnju.

– Drago mi je, gospodine Evans – ljubazno se osmehnuo Buč. – Pretpostavljam da su i ova dva gos-

podina vaši susedi?

– Da, da – potvrdio je debeli. – Ovde retko ko dolazi. Vajld Dog je malo mesto. Gospodin Kopli je kovač, a gospodin Merkredi telegrafista.

Bila je to zaista prijateljska, mirna igra u sitne pare. Niko se nije mnogo uzbuđivao ni zbog gubitka, ni zbog dobitka. A i zašto bi? – kiselilo je zaključio Buč u sebi. Najveći ulog koji je neko do tog trenutka pokupio sa stola bio je dolar i sedamdeset pet centi. Sva sreća da je to bio Kid. Niko nije ni pokušavao da skupi neke ozbiljnije karte, dva para, izgleda, bila su sasvim dovoljna za poker u Vajld Dogu.

Kid je, naravno, iskoristio priliku da pokaže sav svoj šarm; čavrljao je i osmehivao se, počesto nazdravljao društvu svojom nekako uvek punom kriglom, sve češće zastajao u deljenju da ispriča neku smešnu priču koja mu je, eto, neki dan došla do ušiju. Kopli i Evans su urlali i previjali se od smeha, čak je i Merkredi dopustio da mu se tanke usne nekoliko puta razvuku u karikaturu osmeha.

Jedino je, valjda, Buč zapažao kako gomilica bakrenjaka pred Kidom raste. Uostalom, on je taj trik već znao. Ljudi koji sve vreme ne misle na karte ne bi ni smeli da igraju poker.

– Hvala van na društvu, gospodo – čuo je iznenada veseli Kidov glas. Njegov partner je ustao od stola i najzad iskapio onu svoju drugu

kriglu piva. – Bogami, moram priznati da ste me pošteno opelješili – produžio je uz onaj svoj široki osmeh. – Nisam znao da u Vajld Dogu ima tako dobrih igrača.

Usko predvorje bilo je mračno. Gorela je jedna jedina lampa na malom pultu pored stepeništa. Kraj lampe, glave spuštene na pult, spavala je neka prilika umotana u debeo šal.

Kid se svojim nečujnim korakom prišunjaao pultu i iz sve snage lupio šakom po zvonu.

– Mon Dieu!

Glas koji je izgovorio te Buču nerazumljive reči bio je ženski. Ženska je bila i figura koju je otkrio onaj debeli šal i duga crna kosa. U njih su bila uperena dva ogromna crna oka, ispunjena iznenađenjem i strahom. Ništa manje iznenađen nije bio ni Buč. Stajao je i otvorenih usta zevao u lepoticu koju su tako nemilosrdno trgli iza sna.

Kid jedini nije izgubio prisustvo duha. Skinuo je šešir i duboko se naklonio.

– Po hiljadu puta vas molim za izvinjenje, gospođo – rekao je glasom koji se topio od miline. – Ni na pamet mi nije palo da bih tako ljupko i nežno stvorenje u ovo doba noći zatekao na takvom mestu. Oprostite mom prijatelju, malo je podivljao uz stoku na pašnjaci-ma. Od vašeg zvona svakako je pomislio da je klepetuša kojom se kauboji pozivaju na večeru.

– Ali, ja... promucio je Buč.

– Čuti! – oštro je naredio Kid. – Skinu taj šešir i zamoli gospođu za izvinjenje!

Žena pred njima već se pribrala. Kada je hteo, Kid je zaista bio neodoljiv. Ona se toplo osmehnula i klimnula glavom.

– Nije to ništa – rekla je glasom zbog kojeg je Buč istog časa zaboravio Kidovu laž. – Ja sam kriva... nije trebalo da zaspim za pultom, a gosti dolaze.

»Gde li sam već čuo ovakav nagalsak?« pitao se Buč. Amerikanka nije, to se odmah vidi...

– Ne, ne – nastavljao je Kid da sipa kao iz rukava. – Moj ortak je kriv i odmah će vas zamoliti za izvinjenje. Nemojte se uzrujavati zbog nas. Evo, odmah ćemo se upisati u vašu knjigu, sami uzeti ključeve i otići u sobu. Žao mi je što smo vas probudili, zaista. Koja je soba slobodna?

Čak i pri slaboj svetlosti lampe videlo se kako je ženi krv jurnula u lice.

– Ovaj... sve su slobodne – rekla je mnogo tiše.

– Fino – oduševio se Kid. – Dajte nam onda najobičniju koju imate. Biće sasvim dobra za dva siromašna kauboja.

– Izvolite – osmehnula se žena i dodala im jedan ključ sa table iza sebe. – Broj tri, odmah desno kada se popnete uz stepenice. Vidim da ste umorni... U knjigu se možete upisati i ujutru kad ustanete.

– Hvala vam – naklonio se Kid

još jednom. – Idemo, Kasidi – okrenuo se Buču.

– Laku noć – promumlao je i Buč. – Verujte, nisam ja...

– Dosta je bilo, Kasidi – prekinuo ga je Kid. – Kad se nisi dami odmah izvinio, sada se ne moraš ni truditi. Laku noć, gospođo!

– To stvarno nije lepo od tebe – pobunio se Buč čim su se vrata sobe zatvorila za njim. – Uplašio si ženu, a krivicu svalio na mene.

– Zaveži! – hladno je dobacio Kid. – Nisam valjda lud da takvoj lepotici priznam da sam napravio glupost? Zar ne vidiš da sam joj se odmah dopao?

– Ne vidim, do đavola! – dreknuo je Buč. – Ništa ne vidim! Dole je bio mrak kao u paklu!

– Za takve stvari svetlo nije ni potrebno – nasmeja se Kid.

– Šta vredi što te vaspitavam... nikad nećeš shvatiti žensko srce.

Buč se umorno spustio na krevet i s mukom skinuo čizme. Na trenutak je zastao dok je raskopčavao opasač sa revolverom.

– Misliš li da će oni stići dovde? – upitao je zabrinuto.

– Ko to?

– Potera, Kide! Potera!

– A! Stigli bi do sada da su hteli. Šta misliš koliko mi je vremena bilo potrebno da dobijem bednih petnaest dolara uz ulog od dvadeset pet centi?

– Možda su negde zastali da prenoće. Nisu u mraku mogli da nam

nađu trag.

– Previše čitaš priče o Indijancima. Ko bi mogao naći trag u onom kamenu gore? Prestani da me daviš, spava mi se. Koliko si dobio na pokeru?

– Stvarno – mašio se Buč za džep. – Nisam još ni prebrojao.

Istresao je šaku novčića na krevet i lagano počeo da broji. Lice mu je postajalo sve duže.

– Tri i po dolara – procedio je.

– Bez ona tvoja dva?

– Sa njima – uzdahnio je Buč.

Kidovo ćutanje bilo je rečitije od drugog govora. Prezrivo je slegao ramenima i bacio se na postelju.

– Gasi tu lampu. Hoću da spavam – dobacio je preko ramena.

* * *

Buča je probudila galama na ulici, njištanje konja i lupa kolskih točkova. »Dan u Vajld Dogu veoma rano počinje«, pomislio je. »Vredan svet, nema šta. Nemaju ni malo razumevanja za dvojicu umornih pljačkaša bankama, koji su, uz to, i praznih džepova.«

Okrenuo se na drugu stranu i pokušao ponovo da zaspi, ali nije išlo. Odnekud su mukala goveda, a neki pas je prosto urlao od besa.

Buč je zaškrigutao zubima i zbacio pokrivač sa sebe.

– Prokleti grad! – opsovao je tiho. – Kide! Ej, Kide!

Licem okrenut zidu, Sandens Kid je spavao kao dete.

– Kide! – prodrmao ga je Buč.

– Šta hoćeš? – promumlao je Kid ne okrećući se.

– Hajdemo na doručak. Gladan sam.

– Ti si uvek gladan – progundao je Kid.

– Ustaj – lukavo se osmehnuo Buč. – Maločas sam u hodniku čuo glas one ženske. Možda ovde radi i kao sobarica. Šta ako zakuca na vrata?

– Onda je bolje da me zatekne u krevetu.

Buč je dobro znao šta radi. Kid se već uspravljao i protezao, a lice mu je bilo ozareno veselim osmehom.

– Šta kažeš? Kakva ženska, a? – dobacio je Buču.

– Ne znam samo kako si to video – pakosno je rekao Buč – ispod onog debelog šala. Uostalom, nećeš ni imati vremena da se motaš oko nje. Moramo dalje.

– Kuda? – zainteresovano je upitao Kid.

– Otkud znam, do đavola? Šta ako potera stigne za nama?

– Ako su išla za nama, verovatno već stoje u hodniku s puškama na gotovs.

Buč se trgao, a ruka mu je poleтела prema revolveru. Tek Kidov grohotni smeh odao mu je da se partner opet šali s njim.

– Ti si lud – procedio je besno. – Kako znaš da stvarno nisu u hodniku?

– Otvori vrata i vidi, ako te baš

toliko zanima – hladnokrvno je rekao Kid.

– Pa mene da izrešetaju, a? Ne, hvala. Na ova vrata ti izlaziš prvi!

– I ti si mi neki drug.

Kid je skočio na noge, protegao se i rukom prešao po licu.

– Zapazio si sinoć nekog berberina u gradu? – zabrinuto je upitao.

– Berberina? Da nećeš slučajno još i da se briješ? – zapanjio se Buč.

– Čemu, kad odmah idemo dalje?

– Ko kaže da idemo dalje? – smeškao se Kid.

– A šta bismo radili ovde? Vajld Dog uopšte nema banku, Kide!

– Ima zato drugih lepih stvari – osmehnuo se Kid.

Veselo zviždućući, prišao je napuklom ogledalu na zidu i rukama zagladio bujnu plavu kosu. Prizor u ogledalu očigledno mu je pokvario raspoloženje jer je prestao da zvižduće. Mrmljajući nešto kroz zube, istresao je novčiće iz džepova i brižljivo ih prebrojao, sve vreme vrteći glavom.

– Hoće li biti za doručak? – zabrinuto je upitao Buč.

– Za doručak hoće. Za berberina neće. Trebalo bi i da se okupam.

Buč je podigao pogled sa čizama koje je s mukom navlačio na noge otekle od sinoćnjeg hodanja.

– Čekaj, zar se nisi okupao prošlog meseca? U Rekstonu, kod onog Italijana, kako se zvaše. . .

– Ni tebi ne bi škodilo kupanje – dobacio je Kid prezrivo gledajući pocepane čarape svog drugara iz

kojih su virili prljavi prsti. – Kako bi s takvim nogama pošao u krevet kad bi te neka ženska slučajno pozvala?

– Pre doručka ne razmišljam o ženama – osmehnuo se Buč malo postideno. Ono malo iskustva što ga je imao nije se moglo meriti sa Kidovim. Za tog momka, uostalom, žene su se lepile kao muve.

– Hajde kreći! – pokazao je Kid glavom prema vratima.

– Idem, idem! – zagundao je Buč. Sad se odjednom tebi žuri.

Prišao je vratima i dohvatio kva-ku.

– A potera?

Buč je kao oparen odskočio od vrata, a onda besno opsovao. U Kidovim očima ponovo je igrao onaj obesni plamičak.

Grohotom se smejući, Kid je otvorio vrata i mirno izašao u hodnik. Bio je potpuno prazan.

Buč je krenuo za njim.

Mali pult recepcije kraj stepeništa ovoga puta bio je prazan. Buč je u prolazu okačio ključ na kukicu. Žurilo mu se jer je iz kuhinje dopirao zamamni miris pržene šunke.

– Duplu porciju šunke sa jajima. I pivo! – doviknuo je čim su se smestili za sto za kojim su i prethodne večeri sedeli. Kid je klimnuo glavom u znak da i sam želi isto.

Salun je bio prazan. S malo gorčine Buč je zaključio da je Vajld Dog, uprkos svom šašavom imenu, grad u kojem nema besposličara.

Ili bar nema besposličara koji ovako rano ustaju.

– Je li, a gde vam je ona devojčica? – upitao je Kid momka koji je mrzovoljno tresnuo pred njih tanjire.

– Devojčica? – začuđeno ga je pogledao ovaj. – nema ovde nikakve devojčice. Sem ako ne mislite na matoru Rajli. Počistila je maločas salun i otišla kući.

– Duhovit momak – iscerio se Kid. – Mislim na onu damu koja je sinoć bila na recepciji.

– Ah! Madam Laru. U kuhinji je.

– Laru? – podigao je Kid obrve. – Francuskinja?

– I to plemićke krvi – klimnuo je momak glavom. – Još nešto?

– Dobri ste mi vi u Vajld Dogu – progundao je Buč punim ustima. – Dozvoljavate da žena plemenitog roda radi noću na recepciji.

– Madam Laru je vlasnica hotela – podrugljivo se osmehnuo momak. . . – Uz to je na recepciji, a i u kuhinji. Šta ćete, malo nas pristaje da radi za platu koju ona može da ponudi.

– Šta kažeš? – zapanjio se Kid. – Radi i kao kuvarica. Nemoj mi još reći da je i sobarica?

– Naravno – slegao je momak ramenima. – Sva sreća da nema više gostiju, inače bi teško stigla sve da obavi.

Kao da je ovo otkriće oduzelo Kidu apetit. Probrljao je viljuškom još nekoliko puta po jelu, a onda odgurnuo tanjir i duboko uzdah-

nuo.

– Nećeš više? – upitao je Buč.

Kid je odsutno odmahnuo glavom.

– Šteta da ovako dobra šunka propadne – zaključio je Buč i privukao i Kidov tanjir pred sebe. – Ne znam kakva je madam kao sobarica, ali joj u kuhinji nema ravnice.

Kid ga je ošinio prezriviim pogledom, zamišljeno odbijajući dimove.

Na vratima saluna pojavilo se jedno poznato lice, Evans, debeli sedlar. Pozdravio ih je širokim osmehom.

– Dobro jutro, dobro jutro! – srdačno im je doviknuo. – Jeste li se naspavali?

– Dobro jutro, gospodine Evans – pozdravio ga je Buč, dok je Kid samo klimnuo glavom. – Sedite s nama!

– Vrlo rado – rekao je debeljko i sa uzdahom se spustio na stolicu kraj Buča. – Već ste doručkovali, vidim. Dobro ste odabrali. Žanet sprema božanstvenu šunku s jajima.

– Ona se zove Žanet? – zainteresovano se javio Kid.

– Da, Žanet Laru – klimnuo je Evans glavom, a onda se poverljivo nagnuo. – Jedinica, toliko se muči sa ovim svojim hotelom. Da nije nas nekoliko koji se ovde redovno hranimo...

– Da, primetio sam da je hotel prazan – takođe tiho rekao je Buč

protežući se preko stola da dohvati Kidovu duvankesu. – Je li uvek ovako?

– Uvek – tužno je potvrdio sedlar. – Šta ćete, Vajld Dog je zabačeno mesto. Nema čak ni redovne poštanske kočije. Da nije telegrafa, bili bismo potpuno odsečeni od sveta.

– Dobro, a šta joj onda bi da baš ovde podigne hotel? – čudio se Buč.

– To je duga priča – uzdahnuo je Evans i počeo da jede iz tanjira koji je momak i bez pitanja stavio pred njega. – Niko od nas i ne voli da priča o tome – dodao je punim ustima, tužno vrteći glavom. – Bilo je to pre tri godine...

Debeljko je iznenada prestao da žvaće i podigao glavu.

– Šta je to? – tiho je progovorio, više za sebe.

– Šta?

Buč i Kid su se zgledali. U buci gradića oko njih nisu zapazili ništa neobično. Ali, Evans je bio starosedelac...

– Jahači. Nekoliko konja – rekao je sedlar. – Ko li to može biti u ovo doba?

Buč se već spremao da skoči na noge, ali ga je Kid presekao pogledom. Sandens je ustao i nemarno odšetao do prozora.

– Šest konjanika – dobacio je preko ramena. – Zar je to toliko neobično, gospodine Evans?

– Pa i jeste – zabrinuto je odgovorio ovaj. – Šest konjanika... toli-

ko može da sakupi jedino stari Kvorimen sa ranča Dabl Kju, ali njegovi jahači nikada ne dolaze četvrtkom u Vajld Dog... Šta bi šest stranaca ovde tražilo?

Shvativši po Kidrovom ponašanju da se ne radi o poteri, Buč se opustio. »Vrlo važno, šest jahača«, pomislio je. »Kid i ja možemo da ih smažemo za doručak. I to posle šunke sa jajima madam Laru.«

– Vi se plašite? – iznenađeno je upitao Evans, koji je ostavio viljušku i sada brisao čelo velikom i ne naročito čistom marmicom. – Čega, zaboga? Šest ljudi ne može valjda zaplašiti čitav grad?

– Nikad se ne zna – blede se osmehnuo Evans. – Nikad se ne zna...

Kid se u međuvremenu vratio za sto i seo, ali je Buč odmah opazio da je stolicu pomerio tako da istovremeno na oku drži šank i ulazna vrata. »Ti jahači ipak nisu potpuno bezazleni«, zaključio je. I sam se nemarno zavalio u stolicu i ispružio noge. Samo iskusan posmatrač procenio bi da iz tog položaja lakše može izvući revolver desnom rukom nego iz položaja u kojem je do maločas sedeo.

Vrata saluna otvorila su se s treskom. Energičnim korakom unutra je stupio visok, krupan muškarac zapovedničkog lica. Lepuškaste crte i prav stas pomalo su mu kvarile prve naslage sala, ipak ne prevelike za njegovih četrdesetak godina.

Čovek je prošao između stolova ne gledajući ni levo ni desno, kao da se nalazi u svojoj spavaćoj sobi. Za njim je kroz vrata nahrupila gomila pratilaca. Izgledali su onako kako i treba da izgledaju iskusni i opasni revolveraši.

Ili ipak ne. Buč je ispravio svoj brzopleti zaključak. Ovi momci previše su se trudili da izgledaju kao iskusni, opasni revolveraši; videlo se to po napadnom hodu, rukama koje su nepotrebno lebdele nad drškama revolvera, drskim i ispitivačkim pogledima. Pravi revolveraši u salun ulaze tako da ih što manje ljudi primeti. Ono što najmanje žele jeste da privuku pažnju.

Kidov podrugljiv osmeh odavao je da i on slično misli o četvorici momaka koji su ušli za onim krupnim kicošem. Ali peti...

»Peti bi već mogao biti pravi revolveraš«, priznao je Buč u sebi. Niko ga ne bi ni zapazio da se svojim ponašanjem nije toliko razlikovao od one četvorice siledžija. Obučen daleko neupadljivije, hitrih i preciznih pokreta, bio je jedini koji je u znak pozdrava prineo prst obodu šešira kada je ušao u salun.

– Viski za sve – zapovedio je onaj visoki, tresnuvši šešir na šank.

– Odmah – užurbao se momak za šankom, ređajući čaše pred iznenadne goste. – Izvolite?

– Šta je ovo? – upitao je visoki, očigledno vađa grupe. Sa dva prsta

gadljivo je podigao bocu koju je barmen gurnuo pred njega. – Ovo ti nazivaš viskijem? Zar nemate ničeg boljeg u ovoj rupi?

– To je najbolji, gospodine – odvratio je barmen. Buč mu je morao odati priznanje na hrabrosti; bučkuriš koji je sinoć i sam probao jedva se i smeo nazvati viskijem.

– Svašta – procedio je čovek i odgurnuo flašu od sebe. – Imaš li konjaka?

– Konjaka? Sad ću da pogledam.

Momak se okrenuo i pažljivo počeo da razgleda dugi niz prašnjavih flaša iza sebe. Revolveraši, međutim, nisu gubili vreme, za njih je i ovaj viski očigledno bio dovoljno dobar. Svi su već iskapili po jednu čašicu i sada su sipali drugu.

Svi sem momka koji je poslednji ušao. I njegov prvi viski još je stajao neditnut na šanku.

– Pa da, konjak! – oduševljeno je uzviknuo barmen, brišući rukavom prašinu sa jedne flaše. – Ovo ste tražili, gospodine?

– E, to je već nešto drugo – hladno se osmehnuo čovek kada je opazio etiketu. – Samo da znaš, ovo piće se ne sipa u čaše za viski.

– Nego u kakve? – zbunio se barmen.

– Šta vredi da ti pričam kada ih ionako nemaš? – nasmejao se čovek. – Sipaj u šta hoćeš. Važno je da je konjak dobar!

– Možda bi vam ova čaša odgovarala, msje?

Sve je prenuo topao ženski glas

sa vrata kuhinje. Visoki čovek za šankom se ispravio i ljubazno skinuo šešir.

»Nema šta«, mislio je Buč, »ovaj Kid baš ima oko! U onom mraku noćas video je da je ona ženska stvarno lepotica. I to ne obična lepotica, već...«

Neiskusnom Buču nedostajale su reči da opiše zrelu lepotu žene koja je stajala pred njima lako zarumenjena lica. Čak ni kosa spuštena na čelo nije mogla da prikrije njene ogromne crne oči i sitno lice sa divnim ustima. A ostalo...

Buč je morao da proguta pljuvačku. Prva dva dugmeta njene uske bluze bila su raskopčana. A ono što se ispod te bluze videlo i naslućivalo...

Visoki stranac, međutim, nije delovao nimalo zbunjeno. Galantno se naklonio i iz ruku madam Laru prihvatio dve neobične bokaste čaše kakve Buč do tada nije video.

– Hvala, madam. Upravo to sam želeo.

Vešto je postavio obe čaše na šank i nalio u njih do polovine tamnožutu tečnost, a zatim jednu pružio ženi. – Izvolite, madam. U vaše zdravlje.

– Hvala – jedva čujno odgovorila je madam Laru i ispužila ruku.

Onda je naglo povukla i zavrtila glavom.

– Hvala, ne. Ja ne pijem znate – objasnila je.

– Šteta – rekao je čovek klim-

nuvši glavom s razumevanjem. – Konjak je izvrstan – dodao je pošto je okušao malo tečnosti iz svoje čaše.

Buč se morao tiho nasmejati videvši barmenovo lice. Momak je široko otvorenih usta buljio u ono dvoje. Mora da za sve godine svog života u Vajld Dogu nije čuo ovoliko finih i ljubaznih reči odjednom.

Ali ga je i dalje zbunjivalo smrkuto i zastrašeno lice sedlara Evansa, koji je nastavio da jede iako su mu zalogaji očigledno s mukom silazili niz grlo. Zar se toliko boji ovih nepoznatih ljudi? Nije moguće da u Vajld Dogu svi zaziru od stranaca. Njih su sinoć primili veoma ljubazno, mada su oni izgledali kao dva siromašna kauboja, dok ovi...

Takve misli prekinuo je žagor grupe za šankom. Sa onim krupnim čovekom na čelu svi su krenuli u pravcu recepcije, kamo ih je povelala madam Laru. Družina je očigledno nameravala da prenoći u hotelu.

Evans je jedva dočekao da odbaci viljušku iz ruke. Ponovo je obrišao znoj sa lica.

– Šta li ovi hoće? – promrsio je dajući znak momku da može odneti tanjir.

– Ko zna? – slegao je Buč ramenima. – Verovatno su u prolazu.

– Kuda? – blede se osmehnuo Evans. – Dalje od Vajld Doga nema ničeg, sem malo pašnjaka i mnogo stenja u planini. I...

Odmahnuo je rukom i ustao.

– Oprostite, gospodo. Posao stoji, a ja ovde brbljam...

Dotakao je prstom obod šešira i odgegao kroz vrata saluna. Buč je upitno pogledao Kida.

– Šta se ovde događa, Kide? – upitao je.

– Otkud ja znam?

– Nećeg mora biti. Čuo si, debeljko se zamalo nije izlanuo. Izgleda da sem pašnjaka i kamenja ima još nešto oko Vajld Doga.

– Kako da ne. Ima i goveda – osmehnuo se Kid. – Međutim, ova družina i meni čudno izgleda. Nisu slučajno zalutali u ovu rupu. Naoružani su do zuba.

– Znaš šta, Kide? – predložio je Buč posle kraćeg razmišljanja. – Hajde da istresemo po još jedno pivo i da za ovo malo para što nam je ostalo kupimo nešto za jelo u bakalnici, pa da kidamo odavde. Koje ćemo dići iz štale. Kao da nam je prvi put da bežimo iz nekog grada...

Kid je zamišljeno čistio nokte šibicom, klateći se u stolici.

– Još ne idemo – odmahnuo je najzad glavom. – Sviđa mi se ovde.

Buč je pljunuo na pod i okrenuo se šanku.

– Momak – pozvao je. – Ima li doktora u gradu? Moj ortak ima groznicu!

Barmen nije ni podigao pogled sa čaša koje je mlitavo trljao nekom prljavom krpom.

– Nema – kratko je odgovorio –

ali ću vam za pola dolara dati odličan indijanski recept protiv groznice.

– Hvala, ipak ne – stresao se Buč. – Kide, reci pošteno, ti ozbiljno misliš da ostanemo ovde? Šta ćemo jesti, do đavola?

– Madam Laru izvanredno kuva – hladnokrvno je primetio Sandens.

– Ali madam Laru traži i pare za ono što skuva. Misliš da bi nam dala kredit?

– Možda i bi – slegao je Kid ramenima – ali to neće biti potrebno. Dobićemo na pokeru.

Buč ga je sažaljivo pogledao, ustao i ruku zavučenih duboko u džepove odšetao do šanka.

– Mislim da ćeš ipak dobiti onih pola dolara – dobacio je barmenu. – Naspri mi još jednu kriglu. Ne, još dve. Da pokušam najpre s pivom.

– Kako hoćete, gospodine.

Sa dve krigele piva u rukama, Buč se vratio do stola. Kid je završio čišćenje noktiju i sada je zviždukao neku pesmicu kao da nema nikakvih briga na svetu.

– Džentlmeni iz Vajld Doga koje smo do sada upoznali – zamišljeno je govorio Buč – ne mogu sebi dozvoliti luksuz da svake večeri gube po petnaest dolara na pokeru, Kide. Bojim se da nećemo slavno živeti od kartanja. Nije mi jedino jasno šta te zadržava u ovoj selen-dri. Ženska?

– Bravo, Buče! Jutros si izuzetno oštrouman – hladno se osmehnuo

Kid. – Kad sam pomenuo poker, nisam ni računao na naše sinoćne poznanike. Biće novih žrtava.

Glavom je pokazao u pravcu recepcije.

– Onaj tip u skupom perju? Pazi da se ne zaletiš, Kide. Meni on liči na profesionalca.

– A na šta ti ja ličim? – ljutnuo se Kid. – Još se nije rodio tip koji će mene operušati za stolom!

– Ono u Harisburgu, naravno, bio je čist slučaj – podsmehnuo se Buč.

– Jeste. Ono u Harisburgu bio je čist slučaj – mračno je odvratio Kid.

– Pa i da je tako – primetio je njegov ortak – sa čime misliš da sedneš za sto? Džentlmeni će se samo nasmejati ako mu pomeneš ulog od četvrt dolara.

– To je tačno – zamišljeno je Kid potvrdio. – Moram doći bar do pedeset dolara... što bi bilo još bolje.

Buč je iskapio pivo, podigao se i malo zategao opasač sa revolverom.

– Idem ja malo da prošetam po gradu – rekao je. – Neću da te ometam dok razmišljaš kako da dođeš do pedeset dolara. Uzgred ću pogledati i gde se nalazi bakalnica – dodao je već sa vrata. – Pošto nećeš naći pedeset dolara, pre ili kasnije moraćemo da pođemo.

Grohotom se smejući izleteo je kroz vrata. Istina, nije ozbiljno pomislio da bi ga Kid gađao kriglom

koja mu se odjednom stvorila u ruci, ali sigurno je sigurno.

Sandens Kid je uvek bio čudan momak . . .

* * *

Buč je zastao na drvenom pločniku, koji se prostirao samo ispred hotela. Ostatak jedine ulice Vajld Doga bio je prekriven istom žućkastom prašinom, ponegde dubokom do članaka. Izgleda da to nikome nije smetalo, ponajmanje deci i psima, koji su se jurcali i valjali vešto izbegavajući retka kola.

Podigao je pogled prema nebu. »Dobro je«, pomislio je, »bar neće kiša. Iole ozbiljniji pljusak ovu ulicu svakako pretvara u more blata.«

Sinoćni utisak o gradiću nije ga prevario. Vajld Dog je bio obična rupa, bogu iza leđa. U njemu je živelo nekoliko zanatlija čije su usluge bile neophodne okolnim rančevima. Niko više. A ni ti rančevi nisu bili bogzna šta. Bučovo iskusno oko odmah je zapazilo da nema nijednog saluna sem onog u hotelu. U Vajld Dogu su svi radili, a zabavljao se nije niko.

Istovremeno, to je značilo da u gradu neće naći nikoga iz klase ljudi na čije je društvo navikao: barske dame, profesionalni kockari, muzičari, bogati besposličari. Samo solidan i ozbiljan svet koji šest dana radi, sedmog se okuplja u maloj crkvi podignutoj uz sam

potok.

Odnekud s njegove leve strane dopirali su zvonki udarci čekića o metal. Buč se setio Koplja, kovča koga je sinoć upoznao u salunu. Nije ga privlačilo društvo tog smrknutog i priglupog čoveka. Njemu je bio potreban neko s kim će brbljati, ponajbolje uz čašicu viskija. Ili uz pivo. Ova prašina strašno suši grlo.

Duboko uzdahnuvši, Buč je oprezno kročio u duboku prašinu ulice. Sa druge strane bilo je bar nešto hladovine. Valjda će naći piva i kod bakalina čiju je izandalu firmu uspeo da rastumači tek posle mnogo napora.

Morao se pognuti da uđe na niska vrata. Prostorija je bila uska i mračna, gotovo do tavanice ispunjena svim i svačim, kao i sve bakalnice na Zapadu. Odamh se videlo da na stotinu milja unaokolo nema nijednog drugog trgovca. To je značilo još nešto: ovde se plaćalo koliko bakalina zatraži.

U Buču se nepoverljivo zagledao visok i mršav čovek retke plave kose. Stajao je iza duge tezge. Po trubama tkanine na tezgi nešto je preturala oniska puna žena srednjih godina, toliko zaneta biraњem a nije ni primetila Bučov ulazak.

– Dobar dan – veselo je dobacio Buč. Imao je i razloga za veselost. Prvo što je još sa vrata opazio bilo je privlačno burence sa velikom slavinom kraj bakalinovog desnog

lakta. – Mogu li da dobijem jedno pivo, gospodine Svendsen?

Bakalin je klimnuo glavom i okrenuo se buretu. Žena kraj tezge zagledala se u Buča. Imala je prijatno vedro lice sa lukavim očicama.

– Dobar dan – rekla je i ona. – Vas ne poznajem, mladi čoveče. U prolazu ste?

– Pa, moglo bi se tako reći – otegao je Buč prinosеći prst šeširu. – Ja i moj ortak tražimo posla. Kauboji smo.

– Oh, oh – uozbiljilo se lice žene. – Bojim se onda da su vas uputili na pogrešnu stranu. U ovo doba godine niko u okolini ne traži nove kauboje.

– Da, tako su nam i u hotelu rekli – tobože tužno uzdahnua je Buč. – Šta možemo, poći ćemo dalje. Zato sam i svratio, da vidim pošto su namirnice. Izgleda da je pred nama još dosta jahanja.

– Šta vas zanima? – hladno je rekao bakalin. Pogled mu je i dalje bio nepoverljiv.

– Kao i obično – slegao je Buč ramenima. – Pasulj, konzerve, duvan... znate već i sami.

Oprezno je otpio iz krigle. Oho! Ovo pivo bilo je bolje od onog u salunu.

– Gospodin Svendsen nije skup – hitro je dobacila žena, očigledno željna prilike da pročavrlja sa nekim novim licem. – Istina, ovaj materijal...

S nadom je podigla pogled prema trgovcu.

– I dalje staje tri dolara metar, gospođo Haris – hladnokrvno je odgovorio Svendsen. – Platiao sam dva i devedeset u Koloradu Springsu. Dobio bih ga možda i jeftinije da sam uzeo više, ali znate i sami koliko ovde može da se proda...

– Da, da! – uzdahnula je žena. – Pa, ništa, otići ću da još jednom porazgovaram s mužem.

Izašla je oklevajući, a pogled joj se stalno vraćao tkanini na tezgi. Jedva je na odlasku i pozdrav dobacila.

Ako je Buč mislio da će uz pivo moći da se izbrblja sa trgovcem, grdno se prevario. Svaku reč kao da su mu klještima izvlačili iz usta. Obavestio je Buča o cenama svoje robe, odgovorio na još nekoliko pitanja, ali mu brbljanje očigledno nije padalo na pamet.

»Šta je ovom svetu?« čudio se Buč pošto je izašao iz radnje, obćavši trgovcu da će kasnije sa ortakom doći po namirnice. »Toliko se plaše stranaca. Nema druge, moram potražiti majstora Evansa, on je još najpričljiviji od svih koje sam do sada upoznao u ovoj rupi.«

Evansa nije bilo teško naći. Radnja mu je bila u istoj ulici, nešto dalje od bakalnice. Sedeo je za onskim stočićem i nešto petljao oko sedla koje bi Buč mirne duše odbacio ubeden da ga više i ne vredi krpiti.

– O, gospodine Kasidi! – obradovao se kada je ugledao posetioca

na vratima. – Dolazite poslom, ili ste onako navratili?

– Samo sam svratio – nasmejao se Buč. – Hvala bogu, sedlo mi je još u boljem stanju od ovog.

– Šta ćete, nova sedla se retko traže – pravdao se Evans. – A i do dobre kože je sve teže doći.

– Sigurno morate čak u Kolorado Springs – s razumevanjem je rekao Buč, spuštajući se na klupu uza zid radnjice.

– Čak u Kolorado Springs – uzdahnuo je Evans i spustio sedlo. Iz ormančića na zidu izvukao je tamnu flašu i dve čašice. – Viski?

– Vrlo rado – osmehnuo se Buč. Evans mu se sve više dopadao. »Evo najzad čoveka s kojim možeš da progovoriš koju reč«, mislio je.

Viski je bio odličan. »Ovaj Vajld Dog ima ipak i dobrih strana, velikodušno je zaključio. Vajld Dog...«

– Zaista – počeo je kada je iskapio čašicu koju je Evans spremno opet napunio – odakle ovako čudno ime gradu?

– Za to je kriv matori Statler – gorko se osmehnuo sedlar. – On je i osnovao grad. Ima više od trideset godina od tada. Njega su zvali Vajld Dog. Kažu da i jeste imao pasju narav.

– Statler... Statler... – zamišljeno je govorio Buč. – Nisam čuo za njega.

Malo ko i jeste – klimnuo je Evans glavom. – Najpre je bio torbar, sve dok nije shvatio da može

otvoriti pravu radnju. U okolini ima nekoliko rančeva, mada je samo jedan nešto veći. »Dabl Kju«, pomenio sam ga već. Tako je Statler sklepaio neku kolibicu i u njoj otvorio radnju. Posao je dobro išao pa je i naselje brzo raslo. Ja sam, recimo, došao tek pre petnaest godina, sa Istoka. Statler se do tada već bio malo primirio. Godine, znate. Tvrdio je da ima devedeset, ali mu je malo ko verovao. Bio je i najveći lažov u kraju. Zato mu ni za zlato niko nije verovao...

– Zlato? – podigao je Buč obrve. – Zar ovde ima zlata?

– Naravno da nema – nasmejao se Evans. – Bila je to fiks-ideja matorog Statlera. Stalno je pričao da u brdima iznad ranča Dabl Kju ima zlata. Svi su mu se smejali, naravno, mada neću reći da nije bilo budala koje su tajno čeprkale po brdima.

– I šta je bilo s njim? – zainteresovano je upitao Buč.

– Nestao je usred gužve koju je sam stvorio...

Lice dobrog sedlara se ponovo namračilo. Jednim zamahom istresao je čašicu koju je imao u ruci.

– Rekoh već, niko od nas ne voli da priča o tome – promrmľao je.

– Neka strašna priča? – oprezno je upitao Buč.

– Strašna? Neće... pre smešna – pokunjeno je odgovorio Evans. – Ispali smo budale, ceo grad... skoro ceo grad...

– Ma nemojte? – tobože iznena-

deno je pitao Buč.

– Jeste. I za to je matori Statler kriv. Otišao je u Kolorado Springs i našao neke glupe bankare. Ko zna kako, ubedio ih je da u brdima stvarno ima zlata. Uložili su velike pare u otvaranje rudnika osnovali akcionarsko društvo za gradnju pruge do Vajld Doga, angažovali geologe da istražuju teren... Moram priznati da smo na kraju i mi naleteli. Pokupovali smo gomilu akcija. Ja još negde imam hrpu tih papira...

– Da, da – sažaljivo je klimao Buč glavom. – Događa se...

– Naravno, društvo je brzo bankrotiralo i sve one akcije ne vrede ni koliko hartija na kojoj su štampane. Madam Laru je ipak prošla najgore... velike pare uložila je u hotel koji će uvek biti prazan.

– Ali će sve te akcije mnogo vredeti ako se jednog dana stvarno pronađe zlato – pokušao je da ga uteši Buč.

– Zbog toga ih i čuvam – blede se osmehnuo sedlar. – A dotle krpim izandala sedla.

– Nego, šta je bilo s tim Statlerom?

– To niko ne zna. Jednostavno je nestao čim se čulo da je akcionarsko društvo propalo. Neki tvrde da je sve to on i udesio da bi na lak način došao do para. Ja u to ne verujem... za takvo nešto nije bio dovoljno lukav. Ni oni bankari u Kolorado Springsu nisu bili nimalo naivni...

– Hvala na piću, gospodine Evans – uspravio se Buč. U poslednjem trenutku setio se uloge koju je morao igrati pred ovom poštenjačinom. – Kako mogu doći do tog ranča »Dabl Kju«? Možda će se ipak naći posla za mene i mog ortaka.

– Lako ćete ga naći. Staza iza grada vodi skoro tačno na zapad. Ranč je u podnožju bregova, videćete ga još izdaleka.

– Hvala još jednom. I sve najbolje, ako se više ne vidimo.

– Srećan put, gospodine Kasidi. »Baš dobar viski«, mislio je dok je lagano koraćao ulicom tražeći malo hladovine. Sunce je sada tuklo pravo u teme i on je počeo da se znoji ispod šešira. Ne bi bilo loše da ga sad preseče jednim hladnim pivom...

Noge su ga i protiv njegove volje povele prema Svendsonovoj radnji. »Nije udobno kao u salunu, do đavola, ali je zato pivo dobro. A staja je svega deset centi!«

Pred radnjom su stajala kola kojih tu maločas nije bilo. Buč je sa zadovoljstvom gledao par lepih konja u zaprezi. Nosili su žig načinjen od dva upletena slova »Q«.

Kraj kola je stajala devojka sa bičem u rukama.

»Gospode bože, kakva devojka!« proletelo je Buču kroz glavu. Visoka, plava, vitkih bokova utegnutih u savršene uske pantalone uvučene u prave jahaće čizme. Ni široka muška košulja nije mogla skriti

prijatnu oblinu njenih grudi.

Buč Kasidi, odmetnik i revolveraš, zablenuo se kao đaćić.

Prezrivo ga odmerivši ljubičastim pogledom divnih očiju, devojka je naprcila nos i prkosno mu okrenula leđa. Nervozno je lupkala bičem po sari čizme. sve češće zavirujući u radnju. Očigledno je nekog čekala.

»Eh, što nisam Sandens Kid«, prolete Buču kroz glavu. »On bi znao kako da joj priđe, šta da kaže. Ne bi se udrvenio ovako, kao prava cepanica!«

Iz prijatne ošamućenosti trgli su ga bučni glasovi. Istom stranom ulice, pravo prema njemu, iz hotela su dolazila dvojica momaka. Dvojica od one petorice koji su koji sat ranije dojahali u grad.

Hodali su isto onako samouvereno kao u salunu, prezrivo zagledajući ljude oko sebe. Morali su odmah videti da im ni od koga ne pretili nikakva opasnost, ali su im prsti i dalje preteći visili nad drškama nisko obešenih revolvera.

– Hm – poluglasno je promljavao Buč. Na izgled nezainteresovano naslonio se na zid obližnje zgrade i počeo da pretura po džepovima. Dobro je znao da u njima neće naći ni mrvicu duvana, ali se nečim morao zabaviti. Ta dva momka mirisala su na nevolje, a Buč Kasidi se bar od nevolja nikada nije sklanjao.

– Oho-ho! – jasno je dopro do njega glas jednog od one dvojice. –

Vide li ti ovo, Slime?

Drugi je samo prodorno zazviždao, kao kad se na pašnjaku okuplja stoka. Trebalo je to da bude zvižduk divljenja, valjda.

– Dobar dan, lepotice – drsko je progovorio prvi. – Kakvo prijatno iznenađenje! Nisam se nadao da ću ovako nešto naći u Vajld Dogu!

– Zaista? – hladno je odgovorila devojka. Glas joj je bio leden, ali još prijatan.

– Zaista! – klimnuo je revolveraš glavom, drsko se cereći i zureći devojci pravo u oči. Ona nije mogla da podnese taj pogled. Žustrim pokretom okrenula je leđa dvojici bezobraznika.

– Hej, pa to nije lepo! – nasmejao se onaj drugi. – Okrećeš leđa dvojici džentlmena.

Ispružio je svoju ogromnu šapu da devojku okrene licem sebi. Kao slučajno, šaka mu je pala na devojčine pune grudi.

Reagovala je munjevito kao divlja mačka. Bič je fijuknuo kroz vazduh i revolveraš je dreknuo, pokrivajući obema rukama lice. Ustuknuo je jedan korak.

– Dobre malo! – prosiktao je onaj drugi i ustremio se na devojku.

U dva hitra koraka Buč se stvorio ispred njega. Momak je zastao kao ukopan. Na licu mu se čitalo iznenađenje i strah. Više nije video devojku iza Bučovih širokih pleća.

– Kaži meni to što imaš da kažeš! – tiho mu je rekao Buč. Ispod oka

je motrio drugog revolveraša, koji mu se činio opasnijim. Ovaj je spustio ruke sa lica i nevericom posmatrao krv na prstima.

Onda je ružno opsovao, a ruka mu je poletela prema revolveru.

Pucanj. Jedan jedini.

Istim pokretom kojim je izvuкао svoj revolver i ispalio metak Buč je pogodio čoveka ispred sebe drškom oružja u lice. Sručio se u prašinu, verovatno i ne shvativši šta ga je to pogodilo.

Onaj drugi je stajao raširenih nogu i lagano se njihao napred-nazad. Iz opuštenih prstiju revolver mu je ispao u prašinu. Okrvavljeno lice bilo mu je užasno. Izbuljenim očima zurio je u krvavu mrlju koja mu se lagano širila na grudima.

Onda je bez glasa pao na kolena, zatim na desni bok i zgrčio se kao ranjena divlja zver.

Onaj drugi već je dolazio sebi, ali se nije usuđivao ni da se pomeri. Očima punim straha buljio je iz prašine u Buča, koji ga je preteći gledao.

– Ne pucajte, gospodine! – promuklo je progovorio. – Ja nisam ništa...

– Znam da nisi ništa – pljunuo je Buč pred njega. – Inače bi zagrizao metak kao i tvoj ortak.

Glas mu je bio leden i oštar kao prasak biča.

– Gubi se!

Čovek je potrčao četvoroonoške. Ispravio se tek nekoliko koraka dalje. U trku do hotela nekoliko

puta se plašljivo okrenuo, jednom spotakao i gotovo pao.

– Brenda! – začuo je sa strane dubok muški glas. – Šta se dogodilo?

Tek tada se i Buč okrenuo vratima radnje. Još maločas je krajičkom oka uhvatio pokret na njima, ali je pravilno procenio da mu sa te strane ne pretili nikakva opasnost.

Na vratima je stajao krupan čovek potpuno bele kose. Prav stas i široka ramena, međutim, govorili su drugačije: bio je to čovek još u naponu snage, a to su potvrđivale i sužene oči čiji je pogled šibao unaokolo.

– Ništa, tata – promucala je devojka. Lice joj je bilo blede, usne drhtale od uzbuđenja, ali su joj ljubičaste oči izgledale još krupnije i slađe. – U stvari... dvojica kaubojas su mi dosađivali... udarila sam jednog i on je potegao revolver... ovaj... ovaj gospodin je pucao...

– I pogodio, kako vidim! – osmehnuo se starac i žustrim korakom prišao Buču, koji je već vratio oružje u futrolu. – Hvala vam, gospodine. Ja sam Kvorimen... Moja kćerka Brenda. Ko su bila ta dvojica? – okrenuo se devojci.

– Ne znam... ne poznajem ih.

– Jutros su dojahali u grad – sle-gao je Buč ramenima. – Ne znam ništa o njima, sem da su se smestili u hotelu. Veće društvo, njih šest. Sada pet – dodao je pokazujući na čoveka u prašini.

– A ko ste vi? – upitao je Kvori-

men. Pogled mu je postao nepoverljiv.

– Ime mi je Kasidi – osmehuo se Buč. – Ja i moj ortak smo kauboji, tražimo posao.

– Dobro baratate tim gvožđem – klimnuo je rančer glavom. – A što se posla tiče... bojim se da ga ovde nećete naći. Oko stoke sada nema šta da se radi. A ako posla nema kod mene, sigurno ga nema ni kod drugih, manjih rančera. Ja sam – objasnio je – vlasnik ranča »Dabl Kju«.

– Šteta – tobože razočarano je rekao Buč. – Šta se može, moraćemo dalje...

Prineo je prst obodu šešira i okrenuo se da pođe.

– Gospodine... – plašljivo ga je oslovila devojka. Lice joj je porumenelo i nije se usuđivala da podigne pogled.

– Polako, polako! – javio se svojim dubokim glasom i Kvorimen. – Nećete mi tek tako pobeći. Nisam vam još ni zahvalio kako treba. A ni Brenda. Je li tako, devojčice?

– Hvala vam – prošaputala je ona i smelo pogledala mladića u oči. Buč je osetio da mu je krv jurula u glavu.

– Nije to ništa, gospođice – zamucuo je. – Momci su bili bezobrazni, a ja, eto...

– Idemo unutra, kod Svendsona – lupio ga je Kvorimen srdačno po ramenu. – Viski? Pivo?

– Pivo – mahinalno je odvratio Buč, okrećući se da vidi ide li i de-

vojka za njima. Ona je, međutim, ostala napolju.

– Dva piva, Švedanine – gromko je povikao rančer. – I da ne zaboravim, evo ruke, gospodine Kasidi. To je najmanje što mogu da vam pružim.

Grohotom se nasmejavao i gotovo ispraznio svoju kriglu. Buč je srknuo mnogo opreznije.

– Baš mi je žao što vam ne mogu dati posao – vrteo je Kvorimen glavom. – Sad nije vreme za nove kaubojke. Cena mesa pada, i niko ne skuplja veća stada za prodaju. Jedino što mogu...

Zaćutao je i počeo da pretura po dubokom džepu svojih pantalona uvučenih u čizme.

– Bez uvrede, gospodine Kasidi – rekao je pružajući Buču zatvorenu šaku. – Usluga koju ste mi učinili novcem se ne može platiti... primite ipak ovo kao znak zahvalnosti...

– Ma nije potrebno – tobože zbunjeno Buč je odmahnuo glavom, ali su ga prsti svrbeli. Oklevajući, primio je nekoliko komada zlatnog novca i odmah ih gurnuo u džep košulje. – Kad već hoćete...

– Još dva piva – grmnio je rančer i lupio ogromnom šakom po tezgi.

– Hvala, gospodine Kvorimen – pobuni se Buč – ali bih zaista morao da krenem. Znae kako je, onaj momak napolju ima još petoricu drugova...

– Samo neka mi dođu! – zaurlao

je rančer i oči su mu se suzile. – Moglo bi im se dogoditi da odavde odjašu na motkama namazani katranom i ulepljeni perjem! Je li tako, Svendsone?

Švedanin je hladnokrvno klimnuo glavom stavljajući dve nove krigle piva na tezgu.

– Odmah se vraćam, gospođo – rekao je. – Ako zateba još piva, poslužite se sami.

Skinuo je svoju veliku kecelju i izašao iz radnje.

– Kuda ide? – upitao je Buč.

– Pobrinuće se da neko odnese mrtvaca sa ulice – slegao je rančer ramenima. – On je gradonačelnik, između ostalog.

– Zar nemate pogrebnika?

– Ne. Nije nam ni potreban. Ovde svako sahranjuje svoje mrtve. Kada neka skitnica nastrada, kao onaj momak napolju, za njega se pobrine onaj od građana na koga je došao red. Srećom, to se ne događa često. Valjd Dog je miran grad.

– Nije loš sistem – osmehnuo se Buč i podigao kriglu. – U vaše zdravlje, gospodine Kvorimen.

– Mislite da ćete imati problema sa družinom ovog momka? – zabrinuto je upitao rančer. – Ako vam je potrebna pomoć...

– Nema potrebe – osmehnuo se Buč. – Nisu naročito opasni. Videli ste već kako je onaj drugi strugnuo. A i moj ortak je negde u blizini.

U radnju je žurno utrčala devoj-

ka. Lice joj je opet bilo uplašeno.

– Tata! – uzviknula je. – Dolaze...

– Dolaze, a! – dreknuo je Kvorimen i tresnuo kriglom o tezgu. – To sam i očekivao.

Nagnuo se preko tezge i iz, očigledno, poznatog skrovišta izvukao skraćenu dvocevkku i veštim pokretima proverio da li je napunjena. Veselo je namignuo Buču.

– Ovo nisu očekivali, a?

Buč je oprezno izvirio kroz vrata. Zaista, tri čoveka su dolazila od hotela; dvojica napred, korak iza njih i onaj koji je maločas onako kukavički pobegao. Nije im se mnogo žurilo i Buč je imao vremena da im pogleda u lica. Onog koji je delovao najopasnije nije bilo među njima.

Još jedan čovek se pojavio na vratima hotela i ležerno prešao na drugu stranu ulice. Sandens Kid. Buč se pritajeno osmehnuo.

U ovakvoj situaciji zaklon mu neće biti potreban. Kročio je u prašinu ulice i zastao, ruku opuštenih kraj tela. Kvorimen je stao koji korak dalje od njega, ali je cev njegove puške sve vreme ostala uperena u zemlju.

Ona trojica su zastali i izmenili nekoliko reči. Nadali su se lakom poslu, ali ovo to su videli pred sobom nije im se naročito dopalo. Dva odlučna čoveka, jedan od njih sa dvocevkom u rukama...

Njihova urođena drskost je na kraju ipak prevladala. Produžili

su, razmaknuvši se malo.

Buč je progutao pljuvačku i malo raširio noge da bi stajao stabilnije. Čuo je metalno škljocanje kraj sebe kada je Kvorimen zapeo dvocevku.

Na drugoj strani ulice Sandens Kid je bacio cigaretu i zastao.

– Hokli! Ride!

Oštar, zapovednički glas dopro je sa verande hotela. Ona trojica su zastali i neodlučno se okrenuli.

– Natrag! – zapovedio je čovek sa kojim su dojahali u grad. Kraj nje ga je stajao onaj peti revolveraš.

Buču se učinilo da je i do njega dopro uzdah olakšanja one trojice kukavica. Tobože besno pljunuvši u prašinu, okrenuli su se i pošli prema hotelu.

Sandens Kid je nemarno produžio svojom stranom ulice. U prolazu je namignuo Buču, ali ovaj nijednim pokretom nije odao da ga poznaje.

– Vaš ortak? – tiho je upitao Kvorimen. Njemu očigledno ništa nije moglo promaći.

Buč je klimnuo glavom. Još nije skidao pogled sa grupice pred hotelom. Onaj krupni, elegantni čovek nešto je žurno govorio, a onda pokretom glave oštro pokazao prema salunu. Spuštenih glava, kao deca, ona trojica su nestali u zdradi.

Druga dvojica sišli su sa verande i krenuli prema Svendsonovoj radnji.

– Oho! – javio se Kvorimen. – Ve-

liki gazda glavom! Baš da čujem šta hoće!

Buč je pogledao niz ulicu. Kida nigde nije bilo. Koliko ga je on poznavao, pojaviće se tamo gde ga najmanje očekuju. A dotle je svu svoju pažnju morao posvetiti ljudima koji su prilazili. S njima već nema šale, to je odmah shvatio.

Krupni čovek je, međutim, zastao nekoliko koraka pred njima i učtivo skinuo šešir.

– Zovem se Anson – rekao je svojim arogantnim glasom. – Čujem da je jedan od mojih ljudi – pokazao je glavom na čoveka u prašini – napravio glupost. Potpuno je zaslužio ovo što mu se dogodilo. Došao sam samo da vam se izvinim, gospodo, i da obećam da će se moji ljudi od sada pristojno ponašati.

– Drago mi je što tako mislite, gospodine Anson – suvo je rekao Kvorimen. – Ovde, istina, nema šerifa, ali će se neprijatno iznenaditi svako ko misli da može uznemiravati građane, a pogotovo naše žene i devojke.

– Jasno – klimnuo je Anson glavom, iako mu se na licu čitao prezir. – Vidim da ovde ima ljudi koji su brzi i na revolveru – dodao je gledajući Buča.

Ovaj sve vreme nije skidao pogled sa revolveraša, koji je nepomičnog lica stajao kraj Ansona. I ovaj je gledao u njega Buču dobro poznatim pogledom. Kao da je govorio: »Hoćemo li da vidimo ko je brži?«

Iz jednog sporednog sokaka pojavila su se laka kola. Na njima su sedeli Svendsen i još jedan čovek. Zaustavila su se pored mrtvaca.

– Nema potrebe – rekao je Anson kada je shvatio šta oni smeraju. – Mi ćemo se pobrinuti za Slima.

– Gradski propis – hladno je dobio trgovac. – Sahranjujemo ga na trošak grda, ali zato gradu pripada i sve što kod njega nađemo.

– Tako – ledeno se osmehnuo Anson. – U redu. Idemo, Kerli – dao je glavom znak čoveku pored sebe.

Ovaj je još jednom odmerio Buča. Kasidi mu se iscerio i napravio ružnu grimasu.

Revolveraš ničim nije pokazao da je to video. Okrenuo se i pošao za gazdom.

* * *

Buč se u hotel uvukao na sporedni ulaz, sam uzeo ključ sa prazne recepcije i tiho popeo do sobe. Nije se bojao onog malog Kerlija, ali zbog čega izazivati sudbinu?

Zavalio se obučen u krevet i sklopio oči. Do đavola, baš jako ono Švedaninovo pivo! I Kvorimen se jedva uspeo na kola, morao mu je pomoći da dohvati dizgine.

A Brenda...

Buč je opet progutao pljuvačku. Kako ga je samo pogledala dok mu je na rastanku stidljivo pružala ruku! I oslonila se na njegove grudi

dok joj je pomagao da se popne u kola!

»Koji ti je đavo, Kasidi«, prekorio je sam sebe. »Izgledi da dođeš do takve devojke su nikakvi. To nije ženska koju možeš zbrziti i onda nestati. Ko želi nju, mora da bude spreman za brak... i da ima nešto više od dva dolara u džepu...«

Dva dolara!

Buč se ispravio kao da ga je ujela zvečarka i mašio rukom za džep. Potpuno je zaboravio one zlatnike koje mu je Kvorimen gurnuo u šaku.

Široko se nasmejavao kada ih je prebrojao. Pet komada po dvadeset dolara. Sto dolara!

Raspoloženje mu se naglo popravilo. Do đavola s tom Brendom Kvorimen! On je ne može dobiti i najbolje je da odmah zaboravi onu plavu kosu i ljubičaste oči.

I do đavola sa onim malim Kerlijem! Ide u salun na pivo, pa šta bude!

Neko je zakucao na vrata i Buč je skočio na noge.

– Ko je?

– Ja sam, ja – bio je to Kidov glas. Otvorio je vrata.

– Otkad si ti tako lepo vaspitan? – podrugljivo je upitao Buč. – Kucaš na sopstvena vrata?

Kid se sa umornim uzdahom spustio na postelju.

– Jednog si danas već ubio – osmehnuo se. – Šta znam, možda si još nervozan. Kucaj sam za svaki

slučaj.

– Pametno – klimnuo je Buč glavom. – Gde si bio do sada?

– Kod madam Laru.

– Oho-ho! I?

– Šta »i«?

– Je li bilo šta?

– Kako da ne. Šamar.

– Ona tebi?

– Ona meni.

– Ho-ho-ho! – grohotom se nasmejao Buč. – A šta je sa čuvenim šarmom Sandens Kida?

– Zaveži! – besno je uzviknuo Kid. – I u pravu je, da znaš! »Zaboga, msje, smrdite kao konjički kapetan!«. Tako mi je rekla!

– Odakle ona zna kako smrdi konjički kapetan?

– Idi je pitaj. Ja idem da se okupam i da se obrijem.

– Otkrio si gde se nalazi berberin?

– Nisam, ali nije to problem. Daj mi ona tvoja dva dolara.

Buč je seo na krevet i odmahnuo glavom lukavo se smeškajući.

– Taman posla! Ja nisam ni ručao, a ti hoćeš da se lickaš i uređuješ zbog tamo neke lažne Francuskinje.

– Prvo i prvo, ona je prava Francuskinja, a uz to još i markiza, tek koliko da znaš. Drugo i drugo, ti si kriv što nisam došao do para.

– Ja? zapanjio se Buč. – Kako to?

– Lepo. Taman sam seo za sto i počeo da obrađujem onu dvojicu glupaka, kada si ti napravio gužvu

i ubio onog momka. Prekinuo si partiju u fazi kada sam ih još puštao da pomalo dobijaju, tek koliko da se zagreju.

– I?

– Ništa. U džepu imam još jedva pet dolara. A trebalo bi da i ja ručam.

– Znaš šta, Kide... – oprezno je počeo Buč. – Zašto mi ipak ne bismo otišli odavde? Pusti tu žensku. Bolje da potražimo neku banku i dođemo do nešto para. A posle toga biće ženski koliko hoćeš, znaš i sam!

– A namirnice za put? – uzdahnuo je Kid. – Sam si rekao da nemamo dovoljno para.

– A kad bi ti neko ponudio deset dolara... da li bi onda pristao da pođemo?

Kid je podigao glavu i nekoliko trenutaka oštro posmatrao ortaka.

– Ne mrđam nigde dok se ne okupam, obrijem i pojedem dobar ručak!

– U redu – uzdahnuo je Buč i izvukao jedan zlatnik iz džepa. – Imam dvadeset dolara, dao mi je Kvorimen što sam mu izvukao kćerku iz gužve. Okupaj se i obrij. Posle idemo na ručak, a sa ostatom kod Svendsona po namirnice. Važi?

– Ti si pravi drug!

Kid je skočio na noge i šcepao zlatnik iz Bučove ruke.

– Hasta la vista, amigo! – dobacio je već sa vrata.

Buč je zavrteo glavom i ponovo

se ispružio na postelji.

Nije ni osetio da je zadremao, zanet mislima o jednim divnim ljubicastim očima. Kada se sat kasnije Kid pojavio na vratima, Buč je hrkao sa blaženim osmehom na licu.

Sandens je tiho zatvorio vrata za sobom, lukavo se smeškajući.

* * *

– Prokletstvo! – promrmljao je Buč.

U sobi je već bilo mračno kada se probudio.

A Kida ni od korova!

»Nešto se desilo!« to je prvo prolelelo Buču kroz glavu, ali se odmah umirio. Sandens Kid je bio tvrd momak i umeo je da čuva svoju šašavu glavu. Najverovatnije je ponovo obletao oko suknje madam Laru!

– Đubre jedno! – gnevno je procedio Buč kada je došao do tog zaključka. – Šad moramo ostaviti ovde bar ovu noć!

Ispljuskao se ustajalom vodom iz umivaonika, malo zagladio nemirnu kosu i izašao iz sobe.

Madam Laru, međutim, bila je na svom mestu za pultom. Do Buča je još na stepeništu dopro njen veseli smeh. Pored pulta je stajao Anson i nešto užurbano pričao.

Začutali su kada su ugledali Buča. Anson ga je mrko pogledao.

Buč je samo klimnuo glavom i

spustio ključ sobe na pult. Osećao je njihove poglede na svojim leđima.

Salun je bio nešto puniji nego sinoć pa je Buč morao zastati na vratima da pogledom pronade slobodno mesto.

– Znao sam – tiho je procedio kroz zube. – Gde bi i mogao biti?!

Sandens Kid, čist, obrijan i udešen, sedeo je za kartaškim stolom u uglu. Pozdravio je Buča širokim osmehom.

– Zdravo, Kasidi – veselo je dobacio. – Naspavao si se, a? Bilo mi je žao da te budim, časna reč!

Buč je nešto nerazgovetno promrmljao odmeravajući pogledom Kidovo društvo za stolom. Bila su to ona ista trojica koji su pošli da se obračunaju s njim pre nego što ih je Anson vratio. Mrko su ga gledali, ali nijedan nije progovorio ni reči.

– Ah, pa vi ste u svađi! – cerekao se Kid. – Potpuno sam zaboravio, časna reč! Izvinite, gospodo – okrenuo se svojim partnerima za stolom – ali moj ortak Kasidi zaista ne voli kada neko dira ženske na koje je sam bacio oko. Nezgoda je, to ste već videli.

– Slim je bio kriv za sve – pomirljivo je rekao jedan, iako mu je pogled govorio suprotno. – Najbolje da zaboravimo šta se dogodilo. Moje ime je Hokli. Džim Hokli.

Ustao je i ispružio ruku, ali se Buč pravio da je ne vidi.

– Idem nešto da pregrizem – ok-

renuo se Kidu. – Neću da vam smetam u igri, gospodo.

Sa druge strane sale veselo mu je domahivao stari prijatelj Evans. Buč je prišao njegovom stolu.

– Bravo, gospodine Kasidi! – bučno ga je pozdravio debeljko. – Čuo sam već šta ste danas učinili. Čestitam, vi ste čovek na svom mestu!

– Nije to ništa – odmahnuo je Buč rukom, sedajući za sto. – Biftek je dobar? – dodao je zavirujući u Evansov tanjir.

– Mmm, izvanredan – odgovorio je ovaj. – Slobodno uzmite isto. Piće ide na moj račun!

Biftek je zaista bio izvanredan i Buč ga je sa uživanjem smazao, jedva obraćajući pažnju na debeljkovo brbljanje. Uostalom, Vajld Dog ga više nije zanimao. Rano ujutru on i Kid kreću dalje.

Obrisao je šakom usta i ispio pivo do kraja, a onda se potapšao po trbuhu.

– Kuhinja je izvanredna, nema šta – rekao je i ustao. – Hvala na društvu, gospodine Evans. Ako se više ne vidimo, želim vam sve najbolje. Sutra putujemo, znate.

– Zao mi je – iskreno je odgovorio sedlar pružajući ruku. – Kad ovde nema posla... Srećan put, gospodine Kasidi!

Buč je dotakao obod šešira i vratio se do stola za kojim je Kid još igrao poker. Našao je jedno prazno mesto, ali se nije uključio u igru. Zašto bi rizikovao svojih lepih

osamdeset dolara? A i Kid je još bio ubeđen da on nema prebijene pare, pa neka i dalje živi u tom ubeđenju.

Kid je igrao kao i obično, hladnokrvno i sigurno, prateći pogledom svaku kartu koja bi prešla preko stola i oštrim okom ispitujući lica protivnika. I sve vreme je brbljao, neosetno povećavajući gomilicu novca pred sobom.

Nešto kasnije, kada su mu podelili karte, odbacio ih je i ne pogledavši u njih.

– Šta? Odustajete? – začuđeno je upitao onaj koji se predstavio kao Hokli.

Kidov pogled bio je, međutim, uprt u Rida, koji je sedeo preko puta njega.

– Odakle ste vi, gospodine Rid? – ljubazno je upitao.

– Iz Džordžije. Zašto? – zbunjeno je ovaj upitao.

– I išli ste u školu?

– Jesam.

Rid je blenuo u Kida, zatim upitno pogledao svoja dva druga.

– Šta to treba da znači? – besno je upitao.

– Vidite, gospodine Rid – osmehivao se Sandens – i ja sam učio nešto škole... i to kod dobrog učitelja. Onaj vaš, tamo u Džordžiji, nije vas dobro naučio kako se karte dele sa dna špila. Ono maločas veoma ste loše izveli!

– Šta?! – dreknuo je Rid i skočio na noge, a lice mu se zacrvenelo.

– Hoću da kažem, gospodine

Rid – hladnokrvno je produžio Kid – da ste sebi podelili četiri dame. Ja bih vam to možda i oprostio, ali vaši drugovi ništa nisu videli. Bojim se da se ne naljute na vas!

Hokli je besno opsovao i zgrabio Ridove karte. Tresnuo ih je o sto licem naviše.

– Četiri dame, stvarno! Varalice! – prosiktao je.

– I ti to nekome smeš da kažeš – prezrivo je rekao Rid. – Da nije bilo šefa, onaj momak u Koloradu Springsu bi te strpao u zatvor! Istina, nisu bile četiri dame, već četiri desetke, ali to...

– Lopove! – zaurlao je Hokli i posegao za revolverom. Ni Rid nije oklevao da se dokopa oružja.

Bili su podjednako brzi. Ili podjednako spori, zavisi od tačke gledišta. Zaista, nijedan od njih nije bio pravi revolveraš.

Naravno, na one četiri stope stola koliko ih je razdvajalo, nijedan nije mogao promašiti.

– Biće opet posla za vrednog gradonačelnika Vajlda Doga – osmahnuo se Buč kada se dim razišao, a Hokli i Rid potpuno umirili, jedan uza zid, očiju punih iznenađenja i bola, drugi s licem na podu.

– Da, da – ozbiljno je klimnuo glavom Kid skupljajući svoj novac sa stola. – Loše, loše su im te škole u Džordžiji. Moraću da porazgovaram sa svojim prijateljem guvernerom Dobinom.

Treći čovek iz Ansonove grupe još je sedeo za stolom, prelazeći

pogledom s jednog mrtvaca na drugog. Lice mu je imalo gluplji izraz nego obično.

– Laku noć, gospodine – javio mu se Buč, dotakavši šešir. – I pozdravite mi mnogo šerifa, gospodina Ansona.

Anson je, međutim, već bio na vratima recepcije. Iza njegovih širokih pleća jedva se naziralo uplašeno lice madam Laru.

– Ko je pucao, Felpse? – oštro je upitao krupni čovek.

– Hokli i Rid, šefe... – zbunjeno je zamucio ovaj. – Rid je nešto mutio sa kartama, a ovaj džentlmen ga je uhvatio... Hokli se naljutio i potegao pištolj... eto tako...

– Budale! Ni ti nisi ništa bolji od njih! Uzmi konja i gubi se iz grada! Neću više da te vidim! I ko mi nađe takvu četvoricu nesposobnjakovića?

Felps se jedva izvukao iza stola.

– A moja plata, šerife? – plašljivo je upitao.

Ansonov pogled bio je veoma rečit. Jadni Felps bez reči se izgubio iz saluna.

Anson je nekoliko trenutaka gledao za njim, a onda se okrenuo Buču i Kidu.

– Mogu li da porazgovaram s vama, gospodine Kasidi i gospodine...?

Kid se napravio da ne čuje to pitanje, ali je potvrdio glavom.

– Gde možemo na miru da razgovaramo, madam Laru? – okrenuo se Anson ženi.

– Izvolite u moju kancelariju – ponudila je ona i pokazala vrata pod stepeništem. – Tu vas niko neće uznemiravati. A imate i pića u bifeu – dodala je sa osmehom.

– Hvala vam – rekao je Anson i prišao vratima. – Izvolite, gospođo.

Nimalo slučajno, odabrao je mesto koje je dominiralo prostorijom, iza velikog pisaćeg stola madam Laru. Kid je hladnokrvno seo na jedinu preostalu stolicu preko puta, dok se Buč morao zadovoljiti naslanjanjem na zid.

– Piće? – upitao je Anson i počeo da pretura po bifeu iza sebe. – Ja ostajem ipak pri konjaku – suvo se nasmejao.

– Može konjak – složio se Kid. I Buč je klimnuo glavom. Krajnje je vreme da proba to tako cenjeno piće u čaše, ali svoju nije ni dotakao. Zavalio se u stolicu, sklopio ruke preko stomaka i zamišljeno se zagledao u dvojicu prijatelja.

– Vidite, gospodo – počeo je tihim glasom – došao sam ovamo s namerom da kupim ranč...

Oštro ih je posmatrao kao da procenjuje utisak koji su te reči ostavile na njih. Buč je ćutke klimnuo glavom, dok se Kid poverljivo osmehivao.

– Neki prijatelji – produžio je Anson – preporučili su mi kauboje. Uzeo sam ih i pokazao se. Zašto, to ste videli i sami – pokazao je glavom prema salunu. – Ti momci nisu bili nizašta. Izuzetak je, naravno, gospodin Kerli, koga sam do-

veo za predvodnika. Čujem da tražite posao? Da li biste radili za mene?

Buč se odvojio od zida sa prezri-
vom osmehom na licu. Šta taj Anson misli o njima, da su deca? Tu priču o ranču i kaubojima ne bi progutali ni klinci iz nedeljne škole!

Pre nego što je bilo šta stigao da progovori, iznenadio ga je Kidov glas.

– Zašto da ne, gospodine Anson. Naravno, ako nam uslovi budu odgovarali...

»Kakvu sad igru igra Kid? Zar bi zaista prihvatio platu kauboja? Bednih četrdeset dolara mesečno!«

– Pa, s obzirom da tek ulazim u posao – osmehnuo se Anson – plaćaću nešto više nego obično. Ne razumem se u stoku, ali mi je lekar preporučio posao na svežem vazduhu i miran život... Da li vam odgovara sto dolara mesečno, hrana i smeštaj? Naravno, primiću na sebe i hotelske troškove koje ovde načinite.

»Sto dolara? To već nije kauboj-ska plata«, razmišljao je Buč, »ali ni plata za revolveraša. Sem možda za momke kakvi su bili Hokli, Rid i onaj Slim.«

– To je malo previše za kauboje – primetio je Kid vrteći čašu među prstima. – Da ste rekli pedeset, pa i šezdeset...

– Od mojih ljudi uvek mnogo zahtevam – hladno se osmehnuo An-

son – i hoću da za to budu i dobro plaćeni. Znae kako je kad stranac dođe u neku sredinu... može se lako dogoditi da bude nevolja sa susedima.

– Aha – klimnuo je Kid glavom. – Vama su potrebni ljudi koji se neće plašiti malo pucnjave, koliko sam shvatio?

– Odlično ste me shvatili – iscerio se Anson. – Ovo što sam do sada video govori mi da ste vešti i na revolveru. Vaš ortak sasvim sigurno – pokazao je glavom na Buča.

– U tom slučaju – nastavio je Kid – sto dolara je premalo.

Izraz Ansonovog lica nije se promenio.

– Potpuno ste u pravu – klimnuo je glavom. – Cenim ljude koji poštuju svoje sposobnosti. Koliko?

– Pet stotina – hladno je odvratio Kid. – Svakom.

– To je prilično visoka cena – zavrteo je glavom Anson. – Toliko plaćam i Kerlija.

– Mi smo bolji od Kerlija – umešao se Buč. Odmah se ujeo za jezik. »Šta je Kidu, do đavola?« Njemu ni na pamet ne bi palo da postane plaćeni revolveraš! A kod ovog Ansona najmanje!« Valjda i on ima neki svoj plan«, zaključio je na kraju.

– Kasidi je u pravu – dodao je Kid, smešeći se. – Za taj posao bolji smo od Kerlija.

Anson ih je nekoliko trenutaka merio pogledom suženih očiju, a

onda klimnuo glavom.

– U redu, pet stotina.

Posegao je za čašom.

– Sada možemo nešto da popijemo – dodao je sa osmehom.

– Najpre po sto dolara avansa – hladnokrvno je dobacio Kid.

– Prokletstvo! – nasmejao se Anson. – Vi ste dobar biznismen, gospodine...

Kid ni ovoga puta nije prihvatio baćeni mamac. Čutao je sa širokim osmehom na licu.

Anson je zavukao ruku u džep kaputa i izvukao debelu lisnicu. Časak kasnije na stolu su se našle dve novčanice po sto dolara.

Neko je zalicaao na vrata. Buč se malo pomerio u stranu, a i Kid.

– Ko je? – gnevno je upitao Anson.

– Kerli – dodao je glas sa druge strane vrata.

– Uđi, Kerli.

Revolveraš je zastao na pragu i ostrim pogledom osmotrio prizor pred sobom.

– Novi ljudi, šefe?

– Da, upravo smo se dogovorili. Gospodin Kasidi i gospodin...

– Kid će biti sasvim dovoljno – osmehnuo se najzad Sandens. Dohvatio je obe novčanice sa stola i gurnuo ih u džep prsluka.

– Kasidi i Kid...? – zamišljeno je rekao Kerli. – Poznato, zar ne?

– Prokletstvo! – dreknuo je Anson i skoćio na noge. – Nije valjda...

– Buč Kasidi i Sandens Kid – po-

tvrdio je Kerli glavom. – Bili su mi sumnjivi čim sam ih ugledao u salunu.

Anson se mrka lica ponovo sručio u stolicu i zagledao pred sebe. Onda mu je lice ozario osmeh.

– U stvari, nije to ni tako loše – promrmljao je tiho i podigao pogled. – Naravno, ako naš dogovor još važi?

– Zašto ne bi važio? – slegao je Kid ramenima. – Sem ako se vi niste predomislili?

– Taman posla! – grohotom se nasmejavao Anson. – Buč Kasidi i Sandens Kid! Do đavola, sada će sve ići mnogo lakše. Čim taj... – shvatio je da će se izreći, pa je začutao i dohvatio čašu. – Da zapečatimo, dogovor, gospodo!

* * *

Buč je pustio Kida ispred sebe u sobu, a onda stao na vratima i raskoračio se.

– Kide, nećeš izaći odavde dok mi ne objasniš šta se ovde zbiva?

– Nemam nameru ni da izlazim do jutra – osmehnuo se Kid. – Spava mi se. Bio je ovo naporan dan.

– Kog smo đavola prihvatili posao kod Ansona? I otkad smo to počeli da prodajemo naše revolve-re?

Kid je slegao ramenima.

– Bio je to jedini način da ostavimo u ovom gradu. I sam znaš da drugačije nismo mogli doći do para.

– Ženska, je li?

– To je moja stvar.

– Đavola tvoja! A ja?

– Evo ti tvojih sto dolara. Šta hoćeš više? Sem ako se i tebi ne dopada madam Laru?

– Ona mi se dopada, ali mi se ne dopada da jašem za Ansona. Ti veruješ u onu njegovu priču o ranču? I o lekaru? Prokletstvo, taj dripac je zdraviji od mene!

– Naravno da ne verujem. Ima tu još nečeg što golica moju urođenu radoznalost. Kud ti se žuri, do đavola? Hrana je dobra, zgodne ženske u blizini, piva koliko hoćeš, pa još na Ansonov trošak! Sačekaćemo da vidimo šta se ovde zbiva. Uostalom, uvek možemo otići ako nam se ne bude svidelo.

– Pa posle da pričaju kako su Buč Kasidi i Kid postali plaćeni revolveraši?

– To ionako već pričaju – slegao je Kid ramenima i počeo da se izuva. – Vreme je da i mi vidimo neke koristi od toga.

Buč se još neko vreme onako raskoračen češkao po glavi, a onda duboko uzdahnuo.

– U redu, neka bude po tvom. A sad, pare na sunce!

– Kakve pare?

– Onih dvadeset dolara što sam ti danas dao. Ne pravi se lud!

– A! Izvini, sasvim sam zaboravio. Ali ne dvadeset, već deset. Zar se nismo dogovorili da sve delimo?

– Tačno! Najpre tih deset dolara,

a onda pola onoga što si večeras dobio na pokeru.

Buč se grohotom smejao izrazu Kidovog lica dok je preturao po džepovima.

Bila je to jedna od retkih prilika da nadmudri prijatelja.

* * *

Buč je jahao po preriji obasjanoj suncem. Ispred njega, na divnoj riđoj kobili, Brenda Kvorimen. Svakog časa se okretala da bi ga pomilovala pogledom svojih dubokih ljubičastih očiju.

Buč Kasidi je bio najsrećniji čovek na svetu. Činilo mu se da lebdi zajedno sa onim belim oblačićima po nebu.

Onda se pred njim ukazao potocić obrastao niskim vrbama koje su davale prijatan hlad. Brenda je skočila sa konja.

– HAJDE DA SE OKUPAMO, Buče! – rekla je sa smelim osmehom na licu.

– Hajde – složio se Buč.

Skočila je sa konja i protekla se pod njegovim pogledom. A onda je raskopčala prvo dugme na bluzi...

Neko je zalupao na vrata. Nestalo je i Brende, i potoka, i vrba...

– Ko je? – začuo je Kidov sanjivi glas.

– Kerli. Gazda je rekao da ustanete.

– Koji gazda, do đavola?! – dreknuo je Buč. – I ko te je učio da tako

lupaš na vrata kad ja spavam?

– Za pet minuta da ste dole! – čuo se ledeni Kerlijev glas sa druge strane vrata.

– Eto ti tvoje mudre ideje! – gundao je Buč okrenuvši se Kidu. – Hteo si gazdu, je li? E, onda skači i trči kad gazda zapovedi! Lud sam bio što sam te poslušao!

– Takav je to posao – osmehnuo se Kid. On je već uvlačio noge u čizme. – Hajde, hajde, nemoj da nas gazda čeka – podrugljivo je dodao.

– I ti i tvoj gazda! – procedio je Buč, ali je ipak ustao i počeo da se oblači.

– Ne bi bilo loše i da se obriješ – dobacio je Kid. – Šta znaš kuda će nas Anson povesti?

– Kakve to veze ima sa brijanjem?

– Nikad ništa od tebe, Buče – uzdahnuo je Kid. – Kad ćeš jednom naučiti da sabereš dva i dva? Anson kupuje ranč, je li tako? Zove nas ovako rano. Šta to može značiti, nego da ide u obilazak? A ona mala Kvorimenova je zgodna, moraš priznati!

Izmakao je glavu u poslednjem trenutku. Teška Bučova čizma promašila ga je za dlaku.

Grohotom se smejući, Kid je izleteo na vrata vešto izbegavši Bučovu nogu.

– Do đavola – gundao je Buč kada je ostao sam. – Kid je u pravu. Ne bi bilo loše da se obrijem. Možda je Anson bacio oko baš na

»Dabl Kju«.

Kada je sišao u salun, Kid je sa uživanjem čistio svoj tanjir od ostataka šunke sa jajima. Kerli je sedeo kraj njega, a Anson nervozno šetkao sa satom u ruci.

– Krajnje je vreme bilo, Kasidi – primetio je kad ga je ugledao. – Trebalo je odavno da krenemo. Ne volim da jašem po vrućini.

– Lekar vam je preporučio čist vazduh, zar ne? – podsetio ga je Buč sedajući za sto. – Sem toga, nisam doručkovao. A kad sam gladan, prsti počnu da mi drhte i nisam nizašta.

– Do đavola, Kasidi, nismo se tako dogovorili! – planuo je Anson. – Za one pare koje dajem mogao bi bar pristojno da se ponašaš!

– Gazda je u pravu, Buče – šeret-ski je dobacio Kid. – To stvarno nema smisla. Nisi baš jutros morao da se briješ!

– Hoćete da vam spremim sendvič sa šunkom, gospodine Kasidi? – javio se momak iza šanka. – Tako možete jesti uz put.

– Ne verujem da je ova vaša prašina dobar začim – progundao je Buč, – ali u redu. I dodaj jedno dve flaše piva kad si već kod toga.

Anson je nestrpljivo cupkao dok je momak zavijao sendvič. Jedva je dočekao da pojuri prema vratima. Buč je sa iznenađenjem primetio da su i njihovi konji već dovedeni iz štale i privezani pred hotel.

– Oho! – primetio je. – Neko je jutros poranio. Vi, gospodine An-

son?

– Kerli je doveo konje – progundao je ovaj, penjući se na svog konja, žilavog i na izgled veoma brzog šarca. – Idemo već jednom!

Buč je sa iznenađenjem primetio koliko mu ovo jutarnje jahanje prija. I konj, odmoran i dobro hranjen, neprestano je poigravao pod njim. »Nije ni tako loše ponekad rano ustati«, mislio je, sa uživanjem razgledajući pitomi kraj oko sebe. Onaj potok koji je tekao dolinom stvarao je prava čuda. Svud oko njega trava je bila bujna i sočna, pravi raj za stočare.

One vrbe kraj vode podsećale su ga na nešto prijatno, jedino nije mogao da se seti na šta...

Do ranča »Dabl Kju« bilo je više od sata jahanja, iako su se na čistom vazduhu niske zgrade u podnožju strmih bregova još izdaleka videle.

Četiri konjanika zastala su ispred verande niske i duge glavne zgrade ranča. Niko nije izlazio pred njih. Anson se okrenuo Buču i Kidu.

– Ja i Kerli ćemo unutra – rekao je. – Vi ostanite ovde.

Buč je slegao ramenima i skočio sa konja. Pošto ga je privezao, dohvatio je zavežljaj sa sedla, izvadio one dve flaše piva i pažljivo ih položio u vodu pojila da se ohlade. Onda je udobno seo u hlad verande i sa apetitom zagrizao sendvič.

Kid je seo pored njega i počeo da savija cigaretu.

– Danas neće biti gužve – primetio je.

– Misliš?

– Inače bi Anson i nas poveo unutra.

– Ovde? Misliš da bi ovde moglo biti gužve?

– Pa, da.

– Zbog čega? – Buč je ostavio sendvič, zabrinuto gledajući drugara.

– Ne veruješ, valjda, da Anson ima nameru da pošteno dođe do ranča, Buče? Kog bi mu đavola za to bili potrebni revolveraši? Doveo bi poštene kauboje, ne nas.

– To znači da bi ti i ja trebalo da mu pomognemo ... da ubedi matorog Kvorimena da mu proda ranč? – zapanjio se Buč.

– Tačno tako.

– He-he! – nasmejao se Buč i nastavio da jede. – Nema od toga posla ništa. Matori je tvrd zalogaj. Pretvrd za Awsona.

– A za nas dvojicu?

– Nas dvojica smo nešto drugo.

– Eto vidiš. Znači da će Anson ipak doći do ranča.

– Buč je skočio na noge i zagledao se u ortaka.

– Kide ... ako misliš da ću onom grmalju pomoći da otme ranč ... da ono dete izbaci na ulicu ... taman posla!

– Za to si plaćen! – Kid je hladno-krvno slegao ramenima.

– Nema tih para za koje bih pristao na to! – pljunuo je Buč. – Ne, gospodine moj! I ne samo to, učini-

ću sve da Ansona sprečim u tome!

– Oh!

Prigušen ženski glas iznenadio je obojicu. Kraj ugla verande, sa nekim vezom u rukama, stajala je Brenda Kvorimen. Očigledno je tog časa došla iza kuće. Ljubičaste oči su joj toplo sijale, na licu ogleдалa radost. Ni jednostavna i loše skrojena pamučna haljina nije mogla skriti njene divne oblike.

Buč se spetljao, pokušavajući da skine šešir rukom u kojoj je još držao sendvič.

– Ovaj ... dobar dan, gospođice Kvorimen – jedva je uspeo da promuca.

– Dobar dan. Otkuda vi ovde? Tražite tatu?

– Ne, gospođice – učtivo je prišao Kid sa šeširom u ruci i galantno se naklonio. – Dopratili smo jednog gospodina, on želi da razgovara sa vašim ocem. Na žalost, nisam imao čas da vam se ranije predstavim. Obično me zovu Kid. Buč i ja smo ortaci.

– Buč? A vi ste Kid?

– Tačno.

– Gospode bože ... ta niste valjda ...?

– Bojim se da jesmo, gospođice – pogruženo je klimnuo Kid glavom, lukavo se osmehujući Buču.

Devojka je nekoliko trenutaka stajala kao gromom pogođena, a onda su joj oči besno zasijale. Prkosno podigavši glavu, promarširala je kao da njih uopšte nema na verandi.

– Brenda! Gospođice Kvorimen!
– molećivo je uzviknuo Buč pružajući ruku za njom.

I opet je to bila ona ruka u kojoj je držao upola pojedeni sendvič.

Tresnula mu je vrata u lice tako da se trgao i odskočio. Tek tada je shvatio da mu je sendvič još u ruci i besno ga je zavitlao preko dvorišta.

– Tako ti je to, dečko moj – dopro je podsmešljivi Kidov glas kao iz velike daljine. – Šta sada misliš o Ansonovoj ideji?

Buč je bez reči pljunuo Kidu pred noge. A onda se i sam grohotom nasmejao.

– U pravu si, Kide. Bio sam budala što sam pomislio da bih mogao uspjeti kod nje. Prokleta budala!

Pljunuo je još jednom i sišao sa verande. Izvadio je one dve flaše piva iz vode i jednu dobacio Kidu. Tečnost je bila prijatno hladna.

– Ali da znaš... dodao je pošto je nategao iz flaše – da znaš da mi se Ansonova ideja i dalje ne dopada. I nemam nameru da mu pomazem u ovakvom poslu. Prljavo je to, ipak, Kide, prljavo!

– U redu, videćemo – pomitljivo je rekao Kid.

Vrata zgrade u tom trenutku su se ponovo otvorila. Anson je izleteo žurnim korakom, sav crven u licu, a za njim je odjekivao grohotan smeh matorog Kvorimena. Korak iza svog gazde, tiho, kao mačka, stupao je Kerli sa opasnim iz-

razom na licu.

– Mene ti da uplašiš? – čuo se gromki Kvorimenov glas. – Mene? Gubi se sa moje zemlje, uštvo gradska! Dobićeš je samo preko mene mrtvog!

– Idemo, Kasidi, Kide! – kroz zube je dobacio Anson i skočio na konja.

Kvorimen se u tom trenutku pojavio na vratima prkosno podbočen. Trgao se kada je ugledao Buča i Kida.

– Gle, koga to vidim?! – progovorio je malo tiše. – Ako se ne varam... vas dvojica ste našli posao, a? Imao sam bolje mišljenje o tebi, Kasidi, bolje. I za tebe i za tvog ortaka važi ono što sam rekao vašem gazdi. Neću više da vas vidim na svojoj zemlji! A najpametnije bi bilo da napustite i grad!

Buč je pocrveneo i bez reči prišao svom konju. Kid se pravio da ništa nije čuo. Osmeh na njegovom licu bio je veseo kao i obično. Poterali su konje za Ansonom i Kerlijem, koji su već bili izjurili kroz kapiju u oblaku prašine.

– Do đavola, neću da jurim za njim! – besno je rekao Kid posle nekog vremena. – Ugušiću se od ove prašine. Ionako će nas čekati u gradu.

Buč je pogruženo ćutao. Lice mu je još uvek gorelo zbog prezira koji je pročitao na Kvorimenovom licu.

Ili možda još više zbog prezira na licu Brende Kvorimen...

* * *

– Šta da radimo, Kide? – upitao je Buč posle dužeg ćutanja. – Meni se ovaj Anson sve manje dopada.

– Meni se nikad nije ni dopadao.

– Šta onda tražimo s njim.

Kid je strpljivo uzdahnuo.

– Izgleda da moram da ti objasnim, Buče. Pazi ovako: Anson stiže u Vajld Dog sa petoricom revolvera. To što samo jedan među njima nešto vredi nema veze sa našom pričom. Dalje: Anson priča kako hoće da kupi ranč, zbog zdravlja tobože, a ne pominje nijedan drugi sem ranča »Dabl Kju«. Zbog čega? Očigledno je da samo »Dabl Kju« dolazi za njega u obzir, je li tako? Čuo si sam kad je rekao da su mu potrebni ljudi vešti revolveru. Znači li to da će ga oteti silom ako ga ne dobije milom? Saberi sve ovo što sam ti do sada rekao. Jasno je, zar ne?

Buč je neko vreme razmišljao, a onda odmahnuo glavom.

– Meni tek sad ništa nije jasno, Kide? Zašto baš »Dabl Kju«? U Koloradu ima rančeva koliko hoćeš. Mnogi prodaju. Posao slabo ide.

– A šta ako na tom ranču ima još nečeg sem stoke?

– Prokletstvo! – opsovao je Buč.

– Zlato matorog Statlera!

– Eto vidiš! – nasmejao se Kid.

– Čekaj malo... odakle ti znaš za Statlera? – začudio se Buč.

– To je moja stvar – kratko je od-

govorio Kid. – To se verovatno ovako odigralo: Anson je, ko zna gde, upoznao Statlera i naleteo na njegovu priču o zlatu. Ili mu je matorac možda dao i neke ubedljivije dokaze, ko zna? Moguće da zlata ipak ima, Buče. Anson neće birati sredstva da ga se dočepa, u to budi siguran.

– Da, mora da je tako – uzdahnuo je Buč. – Baš sam bio glup. Je li, stvarno, ko ti je rekao za zlato?

– Madam Laru, ko bi drugi?

– I? Gde smo sad mi u celoj toj priči?

– Mi? Mi ćemo ćutati i držati otvorene oči. Ako zlata stvarno ima, gledaćemo nekako da se očešemo o njega. A ako ga nema... bar ćemo se lepo zabaviti neko vreme na Ansonov trošak.

– U pravu si – nasmejao se Buč. – Tako mu i treba!

Pošto su ostavili konje u štali, Buč i Kid su lagano, s rukama u džepovima, odšetali do hotela. Čudno, Vajld Dog kao da je bio mirniji nego obično; i ono malo ljudi koje su sreli uklanjalo im se s puta. Ili je Buč bar stekao takav utisak.

U salunu se nalazio samo Kerli, koji im je hladno klimnuo glavom kada su ušli. Nisu, ipak, seli za njegov sto.

Ručali su dobro, po običaju, a onda se Kid protegao i ustao od stola. Prešao je rukom preko lica.

– Vreme mi je za brijanje – zaključio je. – Idem do berberina.

– Šta sve nećemo raditi zbog tih žena? – progundao je Buč i namignuo.

– Lako je tebi – uzdahnio je Kid.
– Nemaš više o čemu da misliš, a ja...

– Da, znam da ti to teško pada – podrugnuo se Buč. – Idi, idi... Šta znaš, možda ćeš ovoga puta nešto i uraditi.

Kid je izašao svojim elastičnim korakom, a Buč je zapalio cigaretu i podigao noge na susednu stolicu. Ovakav život počeo je da mu se sviđa. Malo rada, dosta para. Izgleda da i nije tako loše biti plaćeni revolveraš.

I Kerli se u međuvremenu negde izgubio, pa je bio jedini gost u salunu. Momak za šankom je dremao s glavom oslonjenom na ruke, jedva nalazeći snage da mlitavo mahne rukom i otera neku izuzetno dosadnu muvu.

Sledećih pola sata Buč je proveo u ugodnim razmišljanjima, razmatrajući sve razloge za i protiv prelaska do Svendsonove radnje na pivo. Ne samo da je pivo bilo bolje, kod Svendsona će verovatno biti nekog s kim će moći da progovori koju reč. A opet, čitavih stotinaak jardi po ovoj vrućini...

»Olenjio si se, Buče«, strogo je rekao sebi na kraju. »Ij tebe je razrazilo ovo gradsko mrtvilo.« Odlučno je ustao i protekao se. Momak za šankom je sanjivo pogledao u njega i jedva se udostojio da klimne glavom kada je Buč polo-

žio novac pred njega.

Zastao je na verandi hotela da još jednom razmisli. Odavde gledan, grad je izgledao još vreliji, valjda zbog prašine koja se usijala na suncu.

– Kao u paklu – progundao je. – Švedaninovo pivo će mi utoliko bolje prijati.

Ali, ko je ono tamo? Anson?

Buču se učinilo, mada nije mogao biti siguran, da je krupni elegantni čovek izašao iz sedlarske radnje majstora Evansa. Pod rukom je imao paketić zavijen u novinsku hartiju. Izgubio se u pravcu telegrafa.

– Moj šef je nešto kupio – promrmljao je Buč zamišljeno. – I to nije bilo sedlo, koliko vidim. Hm? Uostalom, šta me se tiče?

Sišao je u prašinu, nastojeći da korača tako da što manje zapraši čizme. Brzo je digao ruke od tog jalovog posla i pružio korak. Prašina ga je pekla kroz donove.

U Švedaninovoj radnji bila je prijatna hladovina. Vlasnik je nešto poslova po rafovima, premeštajući robu s jednog mesta na drugo. Klimnuo je glavom kada je ugledao Buča.

– Dobar dan, gospodine Svendson – ljubazno se javio ovaj. – Bogami, moram priznati da sam se navadio na vaše pivo.

Svendson mu je ćutke natočio jednu kriglu i vratio se svom poslu.

– Uh, baš vrućina! – uzdahnio je Buč kada je iskapio kriglu. – Ne-

mate ništa protiv da se sam poslužim? Vidim da imate posla.

– Samo izvolite.

– Imate svega i svačega – ogledao se Buč po radnji, lagano pijuckajući pivo. – Mada ne bih rekao da posao ide naročito dobro.

– Nije loše – lakonski je odgovorio trgovac.

– Vaši glavni kupci verovatno su rančeri iz okoline? I hotel?

– Rančeri da. Hotel ne.

– Pa da, madam Laru nikada nema gostiju, ali će valjda i vama odgovarati Anson, novi vlasnik ranča.

– Kojeg ranča?

– E, to još ne znam. Znam jedino da nije uspeo da kupi »Dabl Kju«.

Po prvi put otkako ga poznaje, Švedanin je pokazao neki znak uznemirenja. Odložio je nekoliko kutija municije koje je slegao i okrenuo se Buču.

– Anson je hteo da kupi »Dabl Kju«? – upitao je.

– Jeste – potvrdio je Buč glavom.

– Jutros smo ga tamo pratili.

– I?

– Matori Kvorimen nije hteo ni da čuje. Čak je zapretio da neće više ni da ga vidi na svojoj zemlji. A zbog čega to vas zanima, gospodine Svendson.

Švedanin se blede osmehnuo.

– Rekli ste i sami, rančeri su mi najbolje mušterije. Sem toga, kao gradonačelnik...

– Da, trebalo bi da ste u toku. Pa eto, stvari tako stoje. Ne znam šta

će Anson sada uraditi, verovatno će potražiti neki drugi ranč u okolini.

– Svi drugi rančevi zajedno ne vrede koliko »Dabl Kju«.

Buč se lukavo osmehnuo i poverljivo nagnuo prema trgovcu.

– Zbog zlata? – šapnuo je poverljivo.

– I vi ste već čuli za zlato? – nasmejao se Svendson. – Ne, nema zlata na ranču »Dabl Kju«, niti ga je ikada bilo. Bar ne pravog. Zlato je onaj potok koji nikada ne presuši i pašnjaci oko njega. Da je Kvorimen drukčiji čovek, mogao bi razjuriti sve ostale rančere. Sasvim bi dovoljno bilo da im zabrani prilaz do potoka preko svoje zemlje.

– Zar sva zemlja pripada njemu?

– Ne baš sva, ali sasvim dovoljno. Ne možete stoku terati deset milja svaki dan da biste je napojili.

– To je tačno – zamišljeno je klimnuo glavom Buč. – Prema tome, nijedan drugi ranč nema izgleda na uspeh ako je u lošim odnosima sa Kvorimenom?

– Da, moglo bi se reći da stvari tako stoje.

Buč je iskapio pivo i udobnije se naslonio na tezgu.

– Tek sada mi nije jasno Ansonovo ponašanje – promrmľjao je. – Ne verujem da se još nada da će mu Kvorimen prodati ranč... Stali, onda, još ovde čeka?

Odgovor na ovo svoje pitanje Buč je dobio tek sutradan uveče. Dan mu je prošao u ugodnoj dokolici, uz odlično jelo u salunu i dvatri odlaska do Svendsona na pivo. Kida jedva da je i viđao. A i madam Laru. Utoliko je češće viđao Ansona: šetao je po gradu, zastajao da porazgovara sa građanima, ulazio u njihove radnje ili kuće ako bi ga pozvali. Kerli je, opet, u salun silazio samo da jede i odmah se vraćao u svoju sobu na spratu.

Iz ugodnih razmišljanja uz pivo Buča je trgao topot kopita. Nekome se vraški žurilo. Okrenuo se na stolici tako da mu vrata budu na oku. Krajičkom oka je zapazio da je i Anson, za drugim stolom, sa iščekivanjem podigao pogled sa hartija po kojima je nešto neprestano računao.

U salunu je nahrupio jahač opasnog izgleda, sa niskom obešenim revolverom. Odeća mu je bila prašnjava, što je svedočilo o dugom i žurnom jahanju.

Na trenutak je zastao i prešao pogledom po salunu, a onda hitrim korakom produžio prema Ansonovom stolu.

– Gazda, stigao sam – glasno je progovorio. – Sve je u ...

Anson je podigao ruku i jahač je odmah ućutao.

– Dobro je što si stigao, Filipe – ljubazno mu se nasmešio. – Čekaj, idemo u kancelariju madam Laru da porazgovaramo. Ne brini, tamo ima pića – dodao je kada je prime-

tio čežnjiv pogled prema šanku.

»Oho«, pomislio je Buč. »Stvari postaju uzbudljive. Šteta što ne mogu da čujem kakvu je to važnu poruku Ansonu doneo ovaj Filip!«

Ležerno se zavalio u stolici i tiho zazviždukao, prelazeći pogledom po ostalim gostima. Kao i obično, bilo ih je malo, ali je sve prisutne razdrmao Filipov dolazak. Čak se i pokersko društvo Vajld Doga u uglu sašaptavalo, dok su karte zaboravljene ležale na stolu.

»Nešto se događa«, zaključio je Buč. »A Kida, naravno, opet nigde nema!«

Anson se pojavio na sporednim vratima saluna i dao znak Buču da mu pride.

– Kasidi – tiho mu je rekao – idi i nađi mi Kerlija i Kida. Neka odmah dođu u kancelariju.

Buč je klimnuo glavom i krenuo uz stepenice. »Za Kerlija neće biti problema«, mislio je. »Taj pacov ne izbija iz svoje sobe. Ali Kid ...«

Preneo je Kerliju poruku. Ovaj, učinilo mu se, nije njome bio ni malo iznenađen. Buč je čak bio ubeđen da je Kerli sedeo potpuno obučen i samo čekao poziv da side.

Reda radi zavirio je i u svoju i Kidovu sobu. Sandensa, naravno, nije bilo. Zamišljeno zviždućući, Buč je na kraju odlučio da za kuca na vrata odaja madam Laru na kraju hodnika.

Niko mu nije odgovorio, pa je zakucacao još jednom, a onda slegao ramenima i okrenuo okruglu kva-

ku.

Vrata nisu bila zaključana. Ušao je u polumračnu odaju, osvetljenu samo tračkom svetlosti iz susedne prostorije, čija su vrata bila poluotvorena. Tiho im je prišao i ponovo podigao ruku da zakuca.

Ostao je tako, sa rukom u vazduhu, široko razjapljenih usta. Pogled mu je bio uprt u ogledalo u drugoj prostoriji. Ono mu je verno prenosilo svaki detalj.

Potpun obučen, Kid je ležao na širokoj postelji, sa rukama pod glavom. Lice mu je bilo mrko, a iz cigarete u zubima dizao se gust oblak dima.

Madam Laru češljala se pred ogledalom, ali Buča u tom trenutku nije mnogo zanimala njena frizura. Bilo mu je potrebno dobrih nekoliko trenutaka da dođe do zaključka da ona ipak ima nešto na sebi... nešto lako, svilenog, vazdušasto... i iznad svega providno.

Progutao je pljuvačku ne mogavši da skine pogled sa divnih rudi mlade žene. »Baš je srećnik ovaj Kid«, proletelo mu je kroz glavu. »Samo, zašto li se ovako smračio?«

Odstupio je korak unazad, sa žaljenjem otrgavši pogled sa slike u ogledalu, bučno se nakašljao i zakucao na poluotvorena vrata.

– Ko je? – čuo se preplašeni glas madam Laru.

– Kasidi, gospođo – odgovorio je. – Da li je Kid možda kod vas?

Nekoliko trenutaka sa druge

strane vrata vladala je napeta tišina, a onda se madam Laru ponovo javila:

– Kid? Šta bi on tražio kod mene?

– U redu, gospođo – odvratio je učtivo Buč zadržavajući smeh. – Oprostite što sam vas uznemirio.

Izašao je i zatvorio za sobom vrata koja su vodila u hodnik. Glasno je lupio nogama po podu nekoliko puta, a onda se kao mačka ponovo prišunjao vratima i stao uza zid.

Nije morao dugo da čeka. Nekoliko trenutaka kasnije vrata su se odškrinula i Kid je oprezno pomolio nos u hodnik.

Buč nije mogao da se uzdrži. Ispužio je ruku i navukao prijatelju obod šešira na lice.

– Prokletstvo! – dreknuo je Kid. U ruci mu se stvorio revolver. Drugom rukom strgao je šešir sa lica.

– Budalo! – razjareno je povikao kada je video da se Buč previja od smeha. – Mogao sam te ubiti! Ne znam samo zbog čega nisam!

– Znaš ti to vrlo dobro – smejao se Buč. – Ko bi drugi mogao da podnese tvoje društvo?

– Šta hoćeš? – zarežao je Kid, ali se pre toga plašljivo osvrnuo i zatvorio za sobom vrata sobe.

– Anson nas zove u kancelariju. Došao je neki momak. Zove se Flip.

– I?

– Da znam, rekao bih ti.

Kid je rezignirano slegao ramenima. – Pa dobro, hajde da vidimo

šta hoće.

Buč se ozbiljno zagledao u ortaka.

– Nešto nije u redu, Kide? Ženska?

– Kako si pogodio?

– Nije tu meni nešto jasno – zastao je Buč i počeo se po glavi. – Malo sam zavirio u onu njenu sobu, znaš. I moram ti reći da si postao vrlo neoprezan, Kide. Šta bi bilo da se umesto mene prišunjao neko drugi?

– Dobre jedno! – dreknuo je Kid. – Virio si, a?

– To ti kažem – mirno je odvratio Buč. – Ima šta da se vidi ... zato me i čudi tvoje loše raspoloženje. Zar je toliko loša u krevetu?

– Ne znam – uzdahnio je Kid.

– Šta? – zinuo je ortak. – Zar ona u onom ... onoj ... spavaćici, kako da je nazovem, a ti ništa?

– Tačno tako. Možeš misliti kako se osećam kada se šetka onako gola, a ne dozvoljava mi ni pristom da je ~~taknem~~.

– Kide, ~~s tobom~~ ~~zaista~~ nešto nije u redu! – zabrinuto je vrteo Buč glavom. – Kao da ne znaš žene! Ako neće milom, hoće silom, je li tako?

– Kod ove to ne pomaže – mrmljao je Kid. – Odmah se onesvesti ... i neprestano priča kako je ona navikla da je opsedaju ... da joj se udvaraju ... ~~da su u~~ Francuskoj muškarci mnogo ~~stipljiviji~~ i nežniji ... ma da ti ~~ne pričam~~! Ukratko, ništa!

– A ovamo te izaziva? Potpuno si

pošašavio, Kide ... Znaš šta? Ide-mo mi odavde, a?

– A, ne! – odlučno je zavrteo Kid glavom. – Sandens Kidu još nijedna ženska nije izmakla, pa neće ni ova!

Buč je sačekao da Kid završi rečenicu, a onda podigao ruku da zakuca na vrata kancelarije, jer su u međuvremenu sišli u prizemlje.

– Napred! – zarežao je Anson iznutra.

Jedva su uspeli da se smeste u malu odaju u kojoj su se već nalazili Anson, Kerli i Flip. Buč se morao nasloniti na sama vrata.

– Večeras jašemo u brda – odmah je rekao Anson. – Spremite konje na vreme, i to što neupadljivije. Neću da ceo grad dozna da smo odjahali i kuda smo odjahali. Jasno?

– U brda? – radoznalo je upitao Buč. – U koja brda?

– Ona na zapadu – ledeno se osmehnuo Anson. – Iznad ranča »Dabl Kju«. Vas trojica ste čuli Kvorimena. Zabranio mi je da se pojavim na njegovoj zemlji. Zbog toga ćemo i jahati po mraku i nadam se da nas niko neće videti. Međutim, ako neko zapuca na nas, zna se!

– A šta ćemo tamo raditi? – ponovo će Buč.

– Ništa naročito – osmehnuo se Anson. – Videćeš, uostalom. Neće dugo trajati. Sem toga, za tebe nije ni važno. Angažovao sam te da bi me štitio od radoznalaca, a ne da bi

mi i ti dosadivao.

Flip i Kerli su se grohotom nasmejali, čak je i Kid razvukao usta u smešak. Za Buča je to bio signal da ne zapitkuje previše.

– Dobro, dobro – pomirljivo je rekao. – Samo sam pitao kuda idemo, ništa više. Hoću da znam na šta treba da budem spreman.

– Na sve!

Ansonov glas bio je oštiji od pucnja biča. Odlučne ledene oči bile su uprte u Buča.

Ovaj je klimnuo glavom.

– Jasno, gospodine Anson – tiho je odgovorio. »Platićeš ti ovo meni kad-tad«, mislio je u sebi, ujedajući se za usnu. »Niko ne može tako zapovedati Buču Kasidiju!«

– Dogovorili smo se – zaključio je Anson i nasuo piće u već spremne čaše na stolu. – Flip će naše konje izvesti iz grada i čekati nas pola milje uz potok. Tamo ćemo otići neupadljivo, jedan po jedan, na moj znak. Ja ću biti poslednji.

Njih četvorica su poslušno klimnuli glavama. Anson se trijumfalno nasmešio. »Najzad su shvatili ko je ovde gazda«, proletelo mu je kroz glavu.

* * *

Jahali su već gotovo pola sata, čutke, namrgođeni. Buču se nije sviđalo što ne zna kuda idu i šta ih tamo čeka, Kid je valjda imao neke svoje razloge.

Buč je sa žaljenjem uzdahnuo.

Ako ortak opet misli na madam Laru, onda mu je samo zavideo. Onakva žena...

Zanet mislima o Žaneti gotovo je naterao svog konja na Kerlijevog, jer je jahač ispred njega naglo zastao na Ansonov znak.

– Pazi kud ideš, budalo! – prosiktao je Kerli iz mraka.

– Skrati jezik, Kerli! – šapnuo je Buč. – Ti si zaboravio s kim imaš posla!

– Tišina tamo! – poluglasno je zabrundao Anson. – Šta vam je?

U tom času iz mraka je do njih jasno doprlo škljocanje zatvarača puške. Buč se pognuo uz vrat konja i napipao dršku revolvera.

Anson je tiho zazviždao.

– Jeste li to vi, gazda? – čuo se šapat iz mraka.

– Ja sam – odvratio je šapatom i Anson. – Nema nikog u blizini?

– Nema.

– Dobro je – rekao je Anson normalnim glasom. – Odmah krećemo dalje. Flip i ja napred, vi za mnom, Kerli, Kasidi i Kid na kraju.

Tek tada je Buč u mrklom mraku uspeo da razabere nejasne obriše kola skrivenih pod dvrećem. Na kolima su sedela dva čoveka. Opačio je i puške. Svetlucale su im u rukama. Da li se varao, ili je jedna cev bila upoerena u njega?

– Kreći! – zapovedio je Anson i poterao konja napred. Onaj koji je terao konje odložio je pušku i poluglasno ih poterao za svojim vođom. Točkovi kola bili su dobro

podmazani; u mekoj travi išla su skoro bešumno.

Kerli je malo zaostao iza Buča i Kida, pa su oni pojahali neposredno iza kola. Buč se nagnuo nastojeći da razabere šta se u njima nalazi, ali su kola bila prekrivena debelim platnom tamnih boja. Jedino je zaključio da je teret veliki, po brzini kojom su se kola kretala i sve češćem bodrenju bičem.

Tle se ovde već lagano uzdizalo prema bregovima koji su se nadnosili nad ranč »Dabl Kju«. Buč je nastojao da otkrije pogledom zgrade ranča, ali su bili predaleko. Sem toga, sva svetla verovatno su već davno bila pogašena.

Priterao je konja malo bliže Kidovom.

– Šta misliš šta je u kolima? – šapnuo je.

– Pojma nemam – slegao je ovaj nezainteresovano ramenima.

– I ne zanima te? – zapanjio se Buč.

– Ni najmanje.

– A šta – kezio se Buč u mraku – šta ako su oteli madam Laru, zapušili joj usta i vezanu je gurnuli na kola?

Čak i u mraku jasno se videlo koliko se Kid trgao.

– Ti si lud! – prosiktao je.

– Štaviše – koristio je Buč priliku – čini mi se da odnekud dopire miris njenog parfema!

– Ja ne osećam ništa – šapnuo je Kid pošto je najpre dobro onjušio vazduh.

– Ne možeš ni da osetiš kad si stalno uz nju. Nos ti se već navikao.

Kid je neko vreme jahao ćutke, a Buč se smejučio u sebi. Njegov or-tak sada će već smisliti neki način da zaviri pod platno.

– Zadrži malo Kerlija – došapnuo je Kid nekoliko stotina koraka kasnije.

– Zašto? – pravio se Buč lud.

– Videćeš, do đavola!

– Dobro, dobro, nemoj odmah da se ljutiš – nasmejao se poluglasno Buč.

Strpljivo je čekao pogodan trenutak, lagano zadržavajući svog konja sve dok mu se Kerli nije sasvim približio. A onda je naglo cimnuo uzdu na jednu stranu tako da je njegov iznenađeni konj posrnuo.

Kerli je, naravno, naleteo pravo na njega.

– Što sad ti ne paziš kud ideš? – gnevno se javio Buč, praveći se da ne može da umiri konja. – Slepče jedan!

– Ti si kriv, trapavko! – siktao je Kerli. – Zašto si tako naglo zaustavio konja?

– Šta mogu kad se spotakao? – pravdao se Buč. – Ovde se ne vidi ništa, kao u rogu!

– Dobro, dobro, što si sad stao? Idemo dalje.

– Imaš li šibicu?

– Koji će ti đavo sad šibica? – besneo je Kerli. – Gazda je zabranio da palimo svetlo, sećaš se?

– Moram pogledati da li mi je konj povredio nogu – šaptao je

Buč. – Dođi, pomoz mi. Moraš raširiti kaput tako da zakloniš plamen šibice.

Psujući kroz zube, Kerli je sjahao i dodao Buču šibicu, a onda poslušno čučnuo i raskrilio kaput. Buč je zavirivao oko kopita svog konja.

– Šta je bilo? – nestrpljivo je šapnuo kada je Buč kresnuo i treću šibicu.

– Sve je u redu – ispravio se Buč. – Nije povređen. Hvala, Kerli.

– Nema na čemu – progundao je revolveraš. Odmah se bacio na konja i požurio za kolima, koja su do tada već bila nestala u mraku.

I Buč je brzo dostigao kola, ali mu se nije ukazala prilika da pita Kida da li je šta doznao. Kerli se sve vreme držao uz njih kao da nešto sumnja. Sem toga, kola su ubrzo zastala, a Anson je dojahao do njih trojice.

– Kide! Kasidi! – poluglasno je pozvao. – Vi ćete na stražu. Kerli će vam pokazati gde. Pazićete da neko ne naiđe iz pravca ranča. Ostaćete na svojim mestima tačno dva sata, a onda se vratite. U redu.

– A šta ako neko naiđe sa ranča? – pitao je Buč.

– Biće dovoljno da ga sa nekoliko metaka ubedite da promeni nameru. Ne želim prolivanje krvi, ali ako drugog izlaza ne bude...

Buč bi najradije pitao šta to Anson smera, ali je na vreme shvatio da bi to bilo previše upadljivo. Što je najvažnije, učinilo mu se da su

puške one dvojice u kolima ponovo uperene u njega, a to već nije želeo da proverava.

– U redu. Dva sata, pa onda ovde – progundao je. – Idemo, Kide.

Pojahali su za Kerlijem. Jahali su prilično brzo, pa su za kratko vreme prevalili dobar deo puta. Buč je procenio da se sada nalaze negde u visini zgrada ranča »Dabl Kju«.

– Ti ćeš ostati ovde, Kasidi – tiho je zapovedio Kerli. – Kide, ti produži za mnom. Tvoje mesto je malo dalje.

»Gle, razdvajaju nas«, pomislio je Buč. »Lukav je Anson, nema šta«.

Sjahao je i privezao svog konja uz jedno nisko drvo. Sam je legao na toplu zemlju kraj njega i stavio ruke pod glavu. Anson je nešto pakleno smerao, ali nikako nije mogao da nasluti šta. Da ga bar nisu razdvojili od Kida. Valjda je on uspeo da zaviri pod ono platno i vidi šta se nalazi u kolima.

Malo kasnije morao se uspraviti i skloniti u zaklon drveća jer je do njega dopro prigušen topot kopita. Pretpostavljao je da je to Kerli, ali nije želeo da rizikuje.

Jahač se zaustavio svega nekoliko stopa dalje i pogledom počeo da istražuje senke.

– Kasidi! – tiho je pozvao.

Buč je morao odati priznanje Kerliju. Izvanredno dobro se snalazio u mraku.

– Ovde sam – odgovorio je šapa-

tom.

– U redu. Za dva sata na onom mestu.

S tim rečima Kerli je nestao u mraku. Buč je sačekao da on odmakne, a onda se odmah bacio na konja. Bilo je krajnje vreme da od Kida dozna šta su Ansonovi ljudi sakrili na onim kolima.

Gonio je konja najvećom brzinom mogućom u toj tami, iako je i njega i konja mogao stajati glave običan krtičnjak.

Na jedno pitanje ipak nije umeo sebi da dati odgovor: zbog čega on sve ovo čini?

– Stoj! – trgao ga je oštar glas iz žbunja kraj kojeg je upravo jurio. – Stoj ili pucam!

Zaustavio je konja i rezignirano podigao ruke. Eto šta mi je žurba donela, pomislio je. Metak u leđa!

Besno je opsovao i pljunuo na zemlju kada je umesto pucnja iza njega odjeknuo smeh. Naravno! Tako nešto od Kida je i mogao očekivati!

– Idi do đavola! – prosiktao je. – Šta bi bilo da imam slabo srce?

– Da imaš slabo srce, ležao bi u krevetu, a ne bi lomio vrat po ovom mraku – umirio ga je Kid. – Kud si se tako zaletio?

– Šta je bilo na onim kolima? Jesi li video?

– Video sam.

– I?

– Dinamit.

– Dinamit?

– Dinamit.

Buč je huknuo i tek tada se setio da spusti ruke. – Koji će im davati dinamit?

– Tamo odakle sam ja, dinamit obično koriste za miniranje – ljubazno je objasnio Kid.

– Ma nemoj? A šta Anson hoće da minira usred noći? Čekaj... da nije onaj rudnik zlata?

Kid je prekorno zavrteo glavom. – Buče, Buče... kriju se i privlače po mraku, a onda celom svetu objave da su našli zlato eksplozijom pola tone dinamita. Nije Anson tako glup.

– U redu, ja sam glup. Reci mi šta će im dinamit.

– Ne znam, ali pretpostavljam. Anson želi ranč, ali Kvorimen neće da ga proda. Nije ni lud, veliki ranč na odličnom mestu. A šta je njegova najveća prednost?

– Potok! – dreknuo je Buč. – Hoće da skrenu potok!

– To, ili da u nekom klancu stvore branu koja će potpuno zaustaviti vodu. Posle toga Kvorimen će moliti Ansona da kupi ranč, zar ne?

– Taj neće moliti, pa makar i sam crkao od žeđi! – vrteo je Buč glavom. – Pre možeš očekivati da šćepa Ansona za gušu. Kide... ne smemo to dozvoliti!

– Zašto? Šta nas se tiče taj potok?

– Do đavola, Kide, nas dvojica nismo nikakve cvečke, ali je ovo zaista prljavo!

– I ti bi pristao da zagrižeš metak

zbog nekog bednog potoka? – podigao je Kid obrve. – Anson je spreman na sve, čuo si ga. Neće nikome dozvoliti da ga ometa.

– Svejedno – čvrsto je odgovorio Buč. – Uostalom, ti ne moraš poći, Kide, ako nećeš.

– Naravno da neću – osmehnuo se Kid u mraku.

Buč je bez reči okrenuo konja i pognao ga natrag, ka mestu gde se rastao sa Ansonom i ostalima. Jahač je stisnutih zuba. Nije znao na koga se više ljuti, na Ansona ili na Kida.

– Buče! – prenuo ga je glas. – Buče!

Zaustavio je konja i okrenuo se. Jedan jahač je žurio za njim. Kid!

– Glupane! – prekorio ga je Sandens kada je zaustavio konja kraj njega. – Kud letiš? Kerliju na cev, je li?

– A šta bi ti učinio? – osmehnuo se Buč. Ipak je ovaj Kid drugar i pol!

– Moramo biti oprezniji ako nešto hoćemo da učinimo. Znam da ti se žuri, ali na konjima dalje ne možemo. Moramo se prišunjati pešice. Njih je četvorica, Buče. Najmanje jedan će biti na straži, možda i dvojica.

– U redu, u redu – podigao je Buč ruke. – Nemoj mi sad objašnjavati i s koje strane metak izleće iz revolvera. Kaži mi samo kako ćemo ih iznenaditi...

* * *

Prošao je gotovo pun sat od trenutka kada se Buč odvojio od Kida i počeo da šunja uz potok. Kid je prešao na drugu stranu, objasnivši da oni ne znaju gde će ona četvorica lupeža postaviti minu. Jedan od njih dvojice ovako mora naići na njih.

Nenaviknut na pentranje po stinama Buč je opsovao po stoti put. Besno je lupio nogom po vreži koja mu se uplela u mamuze.

– Jesi li to ti, Kerli? – dopro je šapat odnekud iznad njegove glave.

– Jesam – odgovorio je takođe šapatom. – Ko je to?

– Logan – glasio je odgovor. – Zašto nisi na straži?

Buč je ćutao, prilazeći sve bliže uz strminu. Iz mraka je pred njega stala jedna senka.

– Hej! – glasno je povikao čovek. – Pa ti nisi...

Udarac drškom revolvera bacio ga je niz obronak. Što je još važnije, zapušio mu je usta.

U mraku je sevnuo plamen i metak iz puške prozujao je Buču iznad glave.

Priljubio se uz zemlju i prigušeno opsovao. Od iznenađenja više nije bilo ništa. Jedinu kecu u njegovom rukavu bio je još Kid. Možda će on uspeti neopaženo da im se privuče.

– Niki! Ovamo! – jasno je čuo Ansonov glas sa druge strane potoka, koji je hućao nekih dvadesetak stopa pod Bučom. – Šta je sa Loga-

nom?

Nešto dalje neko je s visine skočio u plitku vodu i zagacao preko potoka. Škrgućući zubima, Buč je ispalio nekoliko hitaca u tom pravcu. Nije pogodio. Uzvik koji se čuo bio je uzvik straha, ne bola.

Gotovo u istom času sa druge obale poleteo je pravi pljusak olova. »Jedna puška i jedan revolver«, procenio je Buč pribijajući se uz stenu. »Pucaju nasumice, sva sreća.«

– Idemo! – čuo je ponovo Ansonov glas. – Idemo, Niki!

»Izgleda da sam ih na vreme razjurio,« nasmešio se u mraku Buč, slušajući kako se ona dvojica suljaju niz strminu. »Sad će uleteti pravo Kidu u šake!«

A onda je primetio izdajnički plamičak fitilja među stenama, desetak stopa nad sobom.

Osvrnuo se oko sebe kao zver u kavezu. Nikakvog zaklona. Kad sav onaj dinamit eksplodira, proletelo mu je kroz glavu, naći će se sto stopa pod zemljom!

Stegavši zube, Buč se odbacio od stene i skočio u tamu pod sobom iz koje je dopiralo samo priгушено hućanje planinskog potoka. Od muke se morao nasmejati. U strahu je zatvorio oči.

Kao da bi nešto više video i da su mu ostale širom otvorene!

Eksploziju nije ni čuo, jer ga je pre nje neka džinovska ruka uhvatila u letu i kao lutku zavitala prema drugoj obali potoka...

* * *

– Do đavola! – prostenjao je Buč kroz stisnute zube. – Prokleti Nemać!

Mora da je sinoć opet preterao kod Šulca u Kolorado Springsu... samo od onog njegovog otrova čoveka ujutru ovako boli glava. Pa da... i usta su mu suva kao barut... a želudac pun neke odvratne kiseline...

Čekaj malo! Buč je prešao rukom preko vrelog čela, još se ne usuđujući da otvori oči. Posle one noći kod Šulca Kid i on su produžili put do banke u Melvilu...

Anson! Dinamit!

Buč je otvorio oči i ispravio se. Iz grudi mu se oteo jauk bola. Bolela ga je svaka kost!

– Lezi dole, momak! – grubo je neko progovorio kraj njega. – Lezi! Treba da se oporaviš za konopać!

Belo okrećeni zidovi, jednostavan drveni nameštaj, čiste zavese na prozoru... Gde je on to došpeo? I ko je ovaj bradonja na stolici za ljuljanje u uglu sobe sa pištoljem u ruci?

Buča je izdala snaga i ponovo je klonuo na jastuk. Shvatio je da je još obučen. Nedostajao je samo opasać sa revolverom.

– Muka mi je – promućao je i progutao pljuvačku.

– Lavor ti je pod krevetom – pokazao je bradonja glavom. Malo je nedostajalo da to uputstvo ne stig-

ne na vreme, ali se Buč osetio malo bolje pošto je iscedio onu neugodnu kiselinu iz želuca.

– Gde sam ja ovo? – upitao je slabašnim glasom.

– Na ranču »Dabl Kju«, gde bi bio? – prezrivo se osmehnuo bradonja. – Onom istom koji si uništio, barabo!

– Uništio?! – zastenjao je Buč. – Onaj dinamit, znači...

– Da, to znači – namršteno je potvrdio bradonja. – Sručio si čitavo brdo u korito potoka. Tamo se sada stvara jezero. Za koju nedelju voda će provaliti nasip, a onda... neka nam je bog na pomoći!

– Poplava? – upitao je Buč sa razumevanjem.

– Da – uzdahnio je bradonja. – Sreća tvoja što nisi bio pri sebi kada smo te našli, inače bi te Kvorimen obesio na licu mesta, bez suda!

– Nisam to ja učinio, do đavola! – prostenjao je Buč.

Bradonja se grohotom nasmejao.

– Kako da ne! Nedostaju ti samo još bela krila da postaneš anđeo, Buče Kasidi. Mnogo toga smo čuli o tebi, ali ništa dobro. Zahvali bogu za onu uslugu koju si učinio mis Brendi. Samo zbog toga dobićeš pošteno suđenje, inače...

Vrlo slikovito bradonja je pokazao rukom oko vrata, izbuljivši oči i isplazivši jezik kao tek obešen čovek. Buč se morao ponovo nagnuti

nad lavor.

– Šta je bilo s Kidom? – upitao je kada je prošao i taj napad povraćanja.

– I on je, znači, bio tamo? – nasmejao se bradonja. – Tako smo i pretpostavljali. Ne očekuj nikakvu pomoć od tvog lepog ortaka. Gazda je okupio sve kauboje na ranču. Niko ti ne može više pomoći, Kasidi!

Buč je sklopio oči nastojeći da nekako pokrene umorni mozak, ali su mu se misli neprestano vrtele u istom krugu: dinamit, eksplozija, ranč, konopac... Iz tog kruga nije bilo izlaza.

Uzdahnio je. Konopca ga može spasiti samo neki očajnički potez. On je sada i bio očajnik. Otvorio je oči.

– Mogu li da govorim sa Kvorimenom? – upitao je slabašnim glasom. Slabijim nego što se sada, u stvari, osećao.

– Kako da ne, kako da ne? I on jedva čeka da dođeš sebi. Možeš već misliti koliko pitanja će imati za tebe!

Bradonja je ustao, ne skidajući pogled sa Buča, otvorio slobodnom rukom vrata i doviknuo:

– Gazda!

Časak kasnije, pred vratima su se čuli teški, spori koraci i na njima se pojavio Kvorimen, ali Kvorimen ni nalik onom ponosnom rančeru kojeg je Buč nekoliko dana ranije upoznao. Ramena su mu bila opuštena, lice potamnelo od

bola. Jedino je gnev koji je sebao iz pocrvenelih očiju pomalo podsećao na onog starog Kvorimena.

– Osvestio se, a? – promuklo je progovorio i stao nad Bučovu postelju. – Za ovo što si mi učinio, ti ćeš visiti, Kasidi – produžio je tihim umornim glasom. – Jedino što ti mogu obećati, to je brza smrt... ali samo pod uslovom da mi kažeš ko je još učestvovao u tom nedelu.

– Pitao je za Kida – dobacio je bradonja, koji je sada stajao oslonjen na zid.

– To je Ansonovo delo, je li tako, Kasidi?

– Jeste – klimnuo je Buč glavom – ali Kid i ja nemamo veze s tim, do đavola!

– Radili ste za njega? Obojica?

– Jesmo... ali ovako nešto nika da ne bismo učinili, Kvorimene. Pokušali smo da ih sprečimo... ali smo prekasno otkrili da se na kolima nalazi dinamit. Do đavola, malo je nedostajalo da i sâm stradam u eksploziji!

Kvorimen je umorno vrteo glavom.

– To ti niko pametan neće poverovati, Kasidi. Ko je još bio tamo sem Ansona?

– Kerli i još dvojica... Logan i Niki. Hej, zar niste našli jednog od njih među stenama? Ja sam ga oborio pre eksplozije.

– Nikoga nismo našli sem tebe, Kasidi – odmahnuo je rančer glavom. – Obećao sam ti pošteno su-

đenje jer me je Brenda molila za to. I u pravu je. Neću da budem ubica, mada uopšte ne sumnjam kakva će biti presuda.

– Ko će mi suditi, do đavola? – iskrivio je Buč lice. – Ti, Kvorimene?

– Neću ja. Sudiće ti građani Vajld Doga, takav je ovde običaj. Ustani, ali polako. Idemo u grad. Ako tvoji prijatelji nišu odmaglili, pohvataćemo i njih, ne brini.

Buč se lagano uspravio i spustio noge sa postelje. Rančer je oprezno ustuknuo jedan korak, a bradonja uperio pištolj Buču u trbuh.

Ovaj se, međutim, samo previo u pasu i još jednom nagnuo nad laur, sileći sebe da povraća. Morao je dobiti u vremenu i stvoriti utisak da je još slab od posledica eksplozije. A posle će već nešto smisliti...

Pokušao je da ustane i zateturao se.

– Ustani, ustani, Kasidi! – podsmehnuo se rančer. – Nećeš daleko, samo do kola pred kućom!

Pridržavajući se za zid, Buč se nekako doteturao do verande i zastao na vratima, držeći se obema rukama za dovratnik.

Brenda i jedna starija žena, verovatno njena majka, stajale su na verandi. Na bledom devojčinom licu ljubičaste oči izgledale su tamnije nego obično. Gledala je pravo u Buča, sa prezirom u pogledu.

– Dobar dan, gospođice Kvorimen – blede se osmehnuo Buč i

prineo ruku šeširu.

– Đubre! – povikao je neko grubim glasom. Odgovorio mu je žamor odobravanja.

Svi kauboji ranča »Dabl Kju« stajali su pred verandom, njih devetorica, naoružani do zuba. Mračnim pogledima merili su Buča i gundali kako lopova treba obesiti na licu mesta. Buč im je drsko uzvratio pogled. Poštteni i vredni kauboji, grubih lica i žuljevitih ruku, to se odmah videlo. Tvrd zalogaj, ali ipak samo zalogaj za Kerlija, Ansona i onu dvojicu revolveraša...

– I gospoda idu sa nama? – upitao je Buč.

– Svakako. Treba da pokupimo i ostatak bande – gorko je rekao Kvorimen. – Momci, pođite po konje! Ti, Barni – okrenuo se onom bradonji – ostćeš ovde sa ženama. Budi oprezan. Zaključajte kuću i ne puštajte nikog nepoznatog.

– Jasno, gazda – klimnuo je bradonja glavom.

Buč je sišao sa verande. Grubo su ga bacili na kola. Njima je upravljao jedan starac.

– Kreći! – zapovedio je Kvorimen. On je sa kaubojima jahao iza kola. Niko od njih nije skidao pogleda sa Buča.

* * *

– Stani! – uzviknuo je Kvorimen kada su se na vidiku ukazale prve kuće Vajld Doga. – Side – potražio je pogledom među svojim jahači-

ma – Dodđ ovamo!

Do Kvorimena je dojahao mlad kauboj inteligentnog lica.

– Molim, gazda?

– Otići ćeš u grad i naći Svendsona – počeo je Kvorimen brišući znoj sa čela. – Reći ćeš mu šta se noćas dogodilo na potoku, mada verovatno već i sâm zna. Do sada je i grad ostao bez vode. I proverđ da li su oni banditi još u gradu.

– U redu, gazda – osmehnuo se kauboj i odmah pognao konja.

– Mogu li da siđem s kola? Opet mi je muka – promuklo je upitao Buč.

– Možeš – slegao je Kvorimen ramenima. – Kažu da si brz, ali ne verujem da si brži od naših konja.

Buč je oprezno sišao i uhvatio se rukama za kola, spustivši nisko glavu. Povraćalo mu se ponovo, ali mu je bilo stalo i da malo protegne noge posle više od sata sedenja na kolima.

– Nije mi do trćanja – prostenjao je nekoliko trenutaka kasnije. – Ima li ko cigaretu?

– Dajte mu đuvana – zapovedio je ranćer.

Jedan kauboj prezrivo je bacio svoju đuvankesu Buću pred noge.

– Hvala, drugar – ljubazno se osmehnuo Buč. – Ovo ti neću zaboraviti.

– Zahvalićeš mi u paklu – promrmľjao je kauboj, pljunuvši na zemľju.

Buč je savio cigaretu, zapalio je i sa uživanjem počeo da odbija di-

move. Tobože nervozno, šetkao je u uskom krugu jahača. Osećao se već mnogo bolje. Duvanski dim mu je malo razbistrio mozak i on je ponovo počeo da smišlja kako da se izvuče.

»Šta je s Kidom, prokletstvo? Zar baš ništa neće učiniti da pomogne drugaru?«

Odbacio je opušak i sâm se vratio na kola, nastojeći da se udobnije smesti. Sunce je već peklo, pa je duboko navukao na čelo obod svog šešira.

Jahači oko njega zloslutno su ćutali.

Sid se vratio nakon više od pola časa. Gonio je svog konja kao lud, to se videlo još izdaleka. Kauboji su izmenili značajne poglede sa svojim gazdom.

– Svendson je mrtav – to je bilo prvo što je rekao mladi kauboj, još pre nego što je i zaustavio konja pred Kvorimenom. – Ubio ga je noćas onaj Kerli. Eksplozija se čula u gradu. Svendson je okupio nekoliko ljudi i krenuo da vidi šta se dogodilo. Na samom ulazu naleteli su na Ansonovu družinu.

– Da li je još neko stradao? – zabrinuto je upitao Kvorimen.

– Niko – odmahnuo je Sid glavom. – Svi su se razbežali u mrak kada je Kerli potegao oružje. Svendson je ostao sam. Nije stigao ni pušku da podigne, tako kažu.

– I gde je sada Anson? – promuklo je upitao rančer.

– Sa svojim ljudima se zabarika-

dirao u hotelu. I madam Laru je unutra, verovatno kao zarobljenica. Niko se nije usudio ni da priđe zgradi. Pucaju čim neko pomoli nos.

– Koliko ih ima?

– Četvorica. Anson, Kerli i još dva revolveraša.

– A Sandens Kid?

– Njega niko nije video – slegao je Sid ramenima.

Kvorimen je nekoliko trenutaka smrknuto ćutao, lupkajući bičem po sari čizme.

– Čuli ste, momci – promuklo je počeo na kraju. – Lopovi su uhvatili busiju u hotelu i odatle ih neće biti lako izvući. Ko god nije spreman za takvu borbu, neka se vrati na ranč... Neću mu zameriti. Konačno, ovo nije vaša borba, već moja.

Kauboji su se zgledali, dvojica ili trojica nervozno su počeli da se vrpole u svojim sedlima.

Buč se prezrivo nasmešio.

– Ja idem, gazda – glasno je izgovorio Sid. – Do đavola, u ovoj zemlji jednom mora biti zakona i reda!

– Tako je! – čulo se još nekoliko odlučnih glasova. – I mi smo s vama, gazda!

– Ostali kauboji su ćutali, ali nijedan nije otvoreno rekao da neće poći za Kvorimenom. Iskusni rančer, međutim, odmah je to primetio.

– U redu – rekao je, malo vedrijeg lica nego do tada. – Znao sam da se mogu pouzdati u vas. Ovako

ćemo to izvesti, momci. Nas sedmorica – pokazao je na kauboje spremne za borbu – poći ćemo do hotela. Vi ostali poći ćete s kolima do štale. Odatle ćete moći da držite na oku začelje hotela, a uz to da pazite i na Kasidija.

– Pametno, gazda – klimnuo je glavom Sid. – Istina, na zadnjoj strani nema vrata, ali je sprat dosta nizak. Ne bi valjalo da nam se ta banda izvuče.

– Dogovorili smo se, znači – rekao je Kvorimen i podigao ruku. – Idemo.

Pred samim kućama napustili su put na koji se nastavljala glavna ulica, jer bi ih ona dovela pravo pred puške družine zabarikadiranja u hotelu. Jašući dobro poznatim stazama između razbacanih kuća, Kvorimen ih je doveo do začelja hotela. Kola su priterali uza zid štale, a iza njih su zauzela zaklon ona tri kauboja, bacajući neprestano plašljive poglede prema prozorima na začelju hotela.

Onaj starac skočio je sa kola i nestao u štali čim su se kola zaustavila.

– Hejl – zaustavio je Buč povikom Kvorimena, koji je poveo ostale kauboje oko štale.

– Šta hoćeš, Kasidi?

– Koliko vidim, ovde se sprema pravi rat, Kvorimene – ležerno je počeo Buč. – Do đavola, mogli ste i mene negde skloniti. Na ovim kolima štrčim kao nos na licu!

– Zar tako malo poverenja imaš

u svoje prijatelje? – grohotom se nasmejao Kvorimen. – Ali, u pravu si . . . hoću da gledam dok se budeš kkoprcao na konopcu. Momci – okrenuo se trojici kauboja – uvedite ga u štalu i dobro vežite za neki stub. I neka ga jedan od vas neprestano drži na oku!

Buč je sâm sišao sa kola i poslušno krenuo za kaubojem koji je poneo laso.

– Nemoj za taj stub – rekao je kada se ovaj zaustavio. – Odatle ništa neću videti.

– Da ne bi hteo još i ložu da ti rezervišem? – procedio je kauboj, visok momak boginjavog lica. – Neka ti bude. Stani tu!

Krvnički je stegao laso oko Bučovog tela i ruku, proverivši nekoliko puta sve čvorove. Buč se gorako nasmešio. Momak možda nije bio naročito hrabar, ali je znao kako se vezuju zarobljenici.

Ipak, sa mesta na kojem se nalazio mogao je videti bočnu i zadnju stranu hotela, kao i dobar deo ulice preko puta ulaza u hotel. Upravo onaj deo odakle će morati da dođu Kvorimen i njegovi ljudi ako žele da uđu u zgradu.

Ulica je još bila prazna i tiha. Buč je veoma dobro znao šta to znači: građani Vajld Doga uvukli su se u mišje rupe jer je kao munja prohujala vest da će biti pucnjave i krvi.

Buč je pokušao da se malo udobnije namesti uz hrapavi stub. Osećao je da mu ruke i noge već

trnu pod stegnutim konopcem. Ovo čekanje moglo bi i potrajati. Kvorimen je suviše lukav i iskusan da bi naredio juriš na dobre strelce u sigurnom zaklonu; noćas, u prvom besu zbog uništenog ranča, možda bi to još i učinio, ali sada sigurno ne.

Šta li je sa Kidom? U gradu ga nisu videli, što znači da verovatno više nije sa Ansonom.

I protiv svoje volje, Buču je sve češće na um dolazila pomisao da je Kid prošle noći naleteo na Ansona i njegove ljude. Znao je koliko je Kid vešt sa revolverom, ali četiri čoveka u mrklom mraku...

– Ansone!

Bio je to moćni Kvorimenov glas. Dopro je iz uskog prolaza između dveju kuća koje su licem bile okrenute hotelu.

– Ansone!

– Šta hoćeš, Kvorimene? – javio se Anson odnekud iza prozora na spratu hotela.

»I to baš iz naše sobe«, pomislio je Buč. »I to će mi platiti!«

– Došao sam da te kaznim za tvoje nedelo, Ansone – nastavio je Kvorimen odlučno. – Imam još devet ljudi pored sebe. Nećete moći da se izvučete iz hotela. Predajte se dok je vreme. Pošteno suđenje lično vam garantujem!

Odgovorio mu je samo Ansonov smeh.

– Ja sam tebe saslušao, Kvorimene – nastavio je on. – Saslušaj sad i ti mene. Još nije kasno da mi

prodaš ranč. Naravno, posle onih stena koje su ti se obrušile u potok, cena mora biti mnogo niža nego što sam ti prvi put ponudio!

Bilo je to zaista previše za Kvorimenovo strpljenje. Metak iz puške smrskao je staklo prozora iza kojeg se Anson skrivao.

Odmah zatim zapraštala je i čitava salva iz oružja Kvorimenovih kauboj a meci su zasuli fasadu hotela. Nijedan prozor na prednjoj strani nije ostao čitav.

Buč je zabrinuto klimnuo glavom. Njegovo oštro uho nije čulo nijedan pucanj iz unutrašnjosti hotela. Anson je zaista bio protivnik za poštovanje; nijedan njegov čovek nije želeo da puca dok mu se ne ukaže ozbiljniji cilj.

Ni tišina u hotelu nije dugo trajala, jer su već narednog trenutka četiri kauboj a izletela iz zaklona, pokriveni uraganskom vatrom svojih drugova. Sa prozora su im odgovorili potmulu pucnji triju pušaka.

Jedan kauboj se okrenuo oko sebe i sručio u prašinu tek što je prešao nekoliko koraka. Ostala trojica nestala su Buču iz vida iza ugla hotelske zgrade, ali su se dvojica odmah ponovo pojavili. Dohvatili su za ramena svog druga i odvukli ga u zaklon.

Onaj treći se malo kasnije pojavio uz bočni zid hotela. Odnosno, prvo se pojavila njegova ruka kojom je očajnički grebao po prašini tražeći oslonac. Tek uz mnogo na-

dalje Kid. Poslušali su ga bez reči.

– Odlično. Volim razumne momke – suvo se nasmešio Kid. – Kako si, Buče?

– Za sada nikako.

– Odmah ću te osloboditi. Ti! – dao je znak onom boginjavom kauboju. – I bez gluposti, držim te na oku!

Boginjavi je progutao pljuvačku, klimnuo glavom i drhtavim prstima počeo da čačka oko čvorova na lasu. Kada su veze popustile, Buč se zateturio. Umalo nije pao.

– Polako! – upozorio ga je Kid. – Sačekaj da ti krv ponovo prostruji kroz žile.

Buč je huknuo i s mukom se spustio na prljavu slamu po podu štale. Trljao je jednu ruku drugom, još ne osećajući ništa u njima.

– Veži sad svoju dvojicu ortaka – naredio je Kid boginjavom. – Čvrsto, kao što si i Buča vezao. Kad završiš, zapuši im usta njihovim maramama. I vodl računa da ću ja proveravati veže!

Buč se morao nasmejati brzini kojom je kauboj vezivao svoje drugove. Dotle su mu i ruke malo oživele, pa je počeo da trlja listove na nogama.

– Odlično! – osmehnuo se Kid pošto je proverio njihove veže. – Buče, možeš li sad ti njega da vežeš?

– Sa zadovoljstvom – iscerio se Buč. – A i usta ću mu začepiti, kao što je hteo i on meni. Još mi nisi rekao gde si bio – upitao je preko ra-

mena, petljajući oko veza boginjavog kauboj.

– Na balu. Gde bih bio?

– Kakvom sad balu? – zinuo je Buč.

– Pravom balu, sa muzikom i damama u dekoltiranim haljinama – hladnokrvno je odvratio Kid.

Buč je nešto ružno opsovao i uspravio se.

– I ja sam lud što te uopšte pitam – procedio je.

– Bio sam sve vreme blizu tebe – pomirljivo je objasnio Kid. – Eksplozija me je iznenadila pa su mi ona četiri lupeža promakla.

– Četiri? – začudio se Buč. – Čekaj... ja sam jednog oborio drškom pištolja. Na ranču su mi rekli da nisu nikoga više našli sem mene. Šta se dogodilo sa tim momkom?

– Verovatno ga je eksplozija zatrpala – nemarno je slegao ramenima Kid. – Ti nisi ni video šta je ostalo od onih stena tamo. Kada sam počeo da te tražim u ovom kršu, nigde te ije bio. Uto su stigli i Kvorimenovi ljudi sa bakljama, pa sam se morao ukloniti. Kao za inat, oni su prosto nagazili na tebe. Do đavola, nije mi ni na pamet palo da te tražim na drugoj strani potoka!

– Nisam tamo namerno otišao, časna reč – nasmejao se Buč. – Eksplozija me odbacila.

– Video sam kad su te pokupili i odneli na ranč – nastavio je Kid. – Naravno, straže su bile svud unao-kolo, nisam mogao ni prići da vi-

dim šta je s tobom. Ostalo valjda znaš. Pratio sam vas izdaleka do grada i čekao pogodan trenutak da te oslobodim.

– Mogao si malo i da požuriš – progundao je Buč, preturajući po opasačima trojice kauboja. Izabrao je jedan stari kolt solidnog izgleda i zadovoljno ga okačio oko pasa.

– Tako! – lupio se po pojasu. – Buč Kasidi je ponovo u igri. Šta ćemo sada, Kide? Da kidamo odavde, a?

Kid ga je odmerio zabrinutim pogledom.

– Ti si, izgleda, od one eksplozije pao na glavu, Buče?

– Može biti – slegao je Buč ramenima. – Pojma nemam. Čekaj, kakve to veze ima?

– A Žanet?

– Koja Žanet?

– Madam Laru, ovne!

– Uh! – Buč se uhvatio za glavu.

– Još nisi digao ruke od nje?

– Naravno da nisam. I nemoj da mi držiš predavanja, već smisli kako da uđemo u hotel!

– Razmišljam o tome celo popodne – uzdahnuo je Buč – i ništa. Slušaj, Kide, bolje da se mi sklonimo odavde. Kvorimen može svakog časa naići sa svojim ljudima, čuješ i sam da su skoro prestali da pucaju.

– Ti se plašiš kauboja? Nijedan ne zna da puca, Buče.

– Može biti, ali radije ne bih proveravao.

Kid ga više nije slušao. Zamišljenim pogledom prelazio je po plumentnoj štali.

A onda su mu oči iznenada zasvetlele.

– Vidi ono, Buče! – uskliknuo je.

– Šta? – trgao se Buč, koji je oprezno izvirivao iz štale.

– Lestve!

Buč je stručno odmerio okom lestve nemarno bačene uz prazne boksove. Služile su za dohvatanje sena sa tavana štale.

– Kraće su dobrih deset stopa, Kide. Nema od toga ništa.

– Ne pričaj mnogo, nego hvataj drugi kraj! – naredio je Kid oštro. – Nemaš nimalo mašte. Čekaj!

Kid je iznenada ispustio svoj kraj lestvi, tako da je Buč morao odskočiti da mu ne bi pale na noge. Hteo je da opsuje, ali se umirio kada je video da Kid ispituje okolinu hotela.

Pucnjava se za trenutak ponovo rasplamsala. Sa ulice su dopirala naređenja. Kvorimen ih je izdavao snažnim glasom.

– Može – klimnuo je Kid glavom. – Brzo, pre nego što se Anson seti da prekontroliše začelje!

– Ništa bolje nećemo proći ni ako nas Kvorimen ugleda – stenjao je Buč dok su teške lestve prenosili preko uzane čistine između štale i hotela.

– Ovde spusti, uza zid – dahtao je Sandens. Kada se uspravio, na licu mu je lebdeo šeretski osmeh. – Ponekad nije loše imati tolikog konja

za prijatelja.

– Ti to meni, Kide?

– Tebi. Sad ćeš još i kola da vučeš. A i ja s tobom.

Pritrčao je kolima koja su Kvorimenovi ljudi ostavili kraj zida štale i dohvatio za rudu. – Hajde vuci, šta čekaš?

Buč je konačno shvatio o čemu se radi. Zajedničkim naporima dovikli su kola pod prozore na spratu hotela.

– E, sad ide ono najteže – zavrteo je Kid glavom. – Moramo lestve podići i uspraviti ih na kolima.

– Tiho, za ime boga! – prostenjao je Buč. – Ako lupe o zid, gotovi smo!

– Neće biti tako teško. Čekaj... prvo ćemo ih nasloniti popreko na kola i gurati naviše. Onda ti skoči gore i prihvati ih, a ja ću na staviti da guram odozdo. Idemo!

Zadatak nije bio lak, ali dva snažna i okretna čoveka izvela su to za tili čas. I sreća je bila na njihovoj strani; niko nije obraćao pažnju na ono što se zbiva iza hotela.

– Izvoli! – galantno se naklonio Kid i skinuo šešir da obriše znoj sa čela.

– Samo posle tebe – hladnokrvno je odgovorio Buč. – Ne brini, ja ću te pokrivati. I požuri, pucnjava se opet utišala!

Zaista, Kvorimenovi ljudi pokorili su se naređenju rančera i prekinuli paljbu.

– Anson! – čuo se Kvorimenov glas. – Predaješ li se, Anson?

– Ni na pamet mi ne pada! – glasio je odgovor.

– U redu. Strpeću se još jedan sat. Čim padne mrak, dolazim po tebe, Anson!

– Samo izvoli! Biću spreman!

Kid, međutim, nije čekao da se taj ugodni razgovor ogorčenih protivnika završi. Uzverao se uz lestve kao mačka, oprezno provirio kroz otvoreni prozor i dao Buču znak da je vazduh čist. Buč je odmah pohitao za njim.

– Šta sad? – šapnuo je čim su se našli u sobi. – Neko će pre ili kasnije videti ove lestve, Kide.

– Pst! – prosiktao je Kid. Na stepenicama se čuo nečiji težak korak.

– Imamo vremena, Kerli – začuo se Ansonov glas sa stepeništa. – Oni neće napasti pre mraka, ali ti ipak pripazi. Ja idem da pogledam šta radi Žanet i da pojedem nešto.

Anson je prošao kraj vrata sobe u kojoj su se njih dvojica nalazili i produžio do kraja hodnika, tamo gde su bile odaje madam Laru.

– Bar još jedan je na spratu – prošaptao je Kid. – Čuo sam dve puške odozgo.

– I to u našoj sobi – klimnuo je Buč glavom. – Njega prepusti meni, molim te. Naučiću ga da se u tuđe sobe ne ulazi bez pitanja.

– Zasad ga ostavi na miru – šapnuo je Kid. – Idemo polako u hodnik. Ti ćeš ostati tu da držiš na oku stepenište i vrata naše sobe, a ja idem da šćepam Ansona. Kad nje-

ga budemo imali u rukama, biće mnogo lakše.

Tiho su se izvukli u hodnik. Buč se pribio uza zid tačno preko puta vrata sobe koja je pripadala njima. Revolver mu je bio u ruci. Kao mačka, Kid je produžio hodnikom do samog kraja. Okrenuo se još jednom, mahnuo rukom Buču i nestao iza vrata odaja madam Laru.

»Jadni Anson«, pomislio je Buč. »Ako samo jedna dlaka na glavi fali toj ženskoj, Kid će ga odrati.«

Na njegovo veliko iznenađenje, Kid se samo nekoliko trenutaka kasnije isto onako tiho našao u hodniku, pažljivo zatvarajući vrata za sobom. Buč ga je zapanjeno gledao. Lice njegovog prijatelja bilo je smrknuto.

– Šta se dogodilo? – prosiktao je.

– Ništa – uzdahnio je Kid i naslonio se o zid kraj njega.

– Je li Anson tamo?

– Jeste.

– I? Nisi ga šćepao?

– Nije bilo potrebe. Već ga je bila šćepala Žanet – gorko se osmehnuo Kid.

Buč ga je pažljivije pogledao.

– Šćepala? – ponovio je. Čekaj... da nije...?

Kid je nemo klimnuo glavom.

Buč je rukom morao da pritisne usta da se ne bi glasno nasmejao.

– Svaka čast tom Ansonu – prostenjao je. – Kakvi nervi! To je muškarac, Kide!

– Za ono što on radi nikakva

hrabrost nije potrebna, do đavola! – ljutnuo se Kid.

– To ti kažeš! Da si u njegovoj situaciji, ženska ti ni na pamet ne bi pala!

– Misliš? Trebalo je da je vidiš, Buče, trebalo je da je vidiš...

– Šta, opet je bila u onoj providnoj svili?

– Bez nje – uzdahnio je Kid. – I prestani da me ispituješ, prokletstvo. Bolje da vidimo kako sad da se izvučemo iz ove gužve u koju si nas uvukao?

– Ja? – zapanjio se Buč. – Čija je ideja bila da uđemo u hotel, moja ili tvoja?

– Moja, ali da ti nisi zabrljao sa dinamitom, sad ne bismo ni bili ovde.

– Ko je to tamo? – prenuo ih je grub glas iz sobe. – Šta šapućete? Kerli? Flipe?

Dva prijatelja su se zgledala. Onda su klimnuli glavom jedan drugom.

Delovali su kao dobro uvežban duet. Nikakvo čudo, jer su to i bili. Jednovremeno su se bacili na vrata, gotovo proleteli kroz njih. Svaki se bacio na svoju stranu, sa revolverom uperenim prema prozoru.

Čovek koji je sedeo na stolici kraj prozora zinuo je od zaprepašćenja. Čak mu je i puška ispala iz ruku.

– Ruke uvis! – prosiktao je Kid. – Uza lud!

Čovek je poslušno klimnuo glavom i stao uza zid kraj prozora.

– Skini mu opasač, Buče! Ponesi i pušku!

Kezeći se, Buč je pokupio oružje. Kid je za to vreme izvadio ključ iz brave, pazeći da to revolveraš ne primeti.

– Ostaćeš tu! – oštro mu je rekao.

– Ako čujemo jedan glas, gotov si! I ne zaboravi, bićemo pred vratima!

Propustio je Buča da izađe, a zatim izašao za njim i zatvorio vrata. Sačekao je jedan trenutak, a onda aponovo otvorio vrata i gurnuo ruku s pištoljem kroz njih.

– Samo proveravam da li si dobar – osmehnuo se čoveku, koji je žurno ponovo podigao ruke. Buč je za to vreme okrenuo ključ u bravi. Kada ih je Kid ponovo zalupio za sobom, bila su čvrsto zaključana.

Naravno, nisu ni mogli očekivati da će sve to proći nezapaženo.

– Šta je to goře, Niki? – čuo se iz prizemlja Kerlijev glas. Kid i Buč su se zagledali i povukli malo dublje u hodnik.

– Niki?

U glasu revolveraša osetilo se nepoverenje.

– Kerli! – zaurao je čovek koga su zaključali u sobi. – Pazi, Kerli, ovde su Kasidi i Kid!

Buč je podigao Nikijev revolver i ispraznio ga kroz vrata negde u visini grudi.

– Traćiš municiju – primetio je Kid. – Taj se već odavno zavukao u zaklon.

– Ovako će bar ostati u zaklonu – nasmejao se Buč. – Nego, sada smo između dve vatre. Anson je na jednom kraju hodnika, Kerli na stepeništu.

– Ako je madam samo pola od onoga što mislim o njoj – nasmejao se i Kid – onda Anson još nije ni čuo pucjavu!

Međutim, kroz vrata madam Laru pojavila se ruka sa revolverom i Anson je nasumce ispalio nekoliko hitaca u hodnik. Buč mu je odgovorio iz Nikijeve puške i zadovoljno se osmehnuo kada je teški metak odneo dobar komad drveta sa dovratka na mestu gde se samo časak ranije nalazila Ansonova ruka.

– Ovaj više ni nosa neće pomoliti – prokomentarisao je Kid. – Šta ćemo sa onom dvojicom dole?

– Šta misliš gde se Kerli nalazi?

Kid je nekoliko trenutaka napesto razmišljao.

– Ako ima iole soli u glavi – rekao je najzad – biće iza otvorenih vrata koja sa stepeništa vode u salun. Tako može kontrolisati stepenište i ona dva bliža prozora u prizemlju. Drugi momak je verovatno uz jedan prozor sa druge strane ulaza sa ulice.

– Ukratko, niz stepenice se ne može – zaključio je rezignirano Buč. – Pata karte.

Kid je oprezno izvirio iza ugla hodnika na stepenište.

– Tačno – klimnuo je glavom. – Vrata saluna su otvorena.

– Kada bi Kerli bio ljubazan da ih zatvori bar na trenutak – uzdahnuo je Buč – bilo bi nam mnogo lakše.

Kid je ćutao. Nagnuo se gotovo uz sam pod i ponovo izvirio, proučavajući pogledom prostor oko vrata u prizemlju.

Kada se ispravio, bio je zadovoljan.

– Daj mi tu pušku – rekao je. – Čim opalim, poleti niz stepenice što god brže možeš. Imaćeš bar nekoliko sekundi. I više ako Kerli u tom trenutku bude pored prozora.

– Šta nameravaš, Kide? – zabrinuto je upitao Buč. – Kerli je brz, ne mogu stići do prizemlja pre nego što on uspe da opali.

– Ne brini, vrata će biti zatvorena – umirio ga je Kid. – Vidiš onu bakarnu ploču na zidu iza vrata? Opaliću metak u nju, metak će se odbiti i zatvoriti vrata.

– Od bakra? – sumnjičavo je zavrteo Buč glavom. – Bakar je mek, Kide.

– Pod ovim uglom metak se mora odbiti. Videćeš, uostalom.

Buč se počeo po glavi, a onda slegao ramenima.

– U redu. Krajnje je vreme da se ova komedija završi. Ja sam spreman.

Kid je potapšao ortaka po rameu, podigao pušku i pažljivo naci-ljao. Buč nije ni hteo da gleda u vrata. U času kada je Kidov prst povukao obarač, on je poletio niz stepenice.

Vrata se nisu zatvorila! Dobro su se zatresla, istina, i malo pomerila, ali ni izbliza dovoljno. Pred Bučom je bilo još pet–šest stepenica kada se u njihovom otvoru pojavilo iskeženo Kerlijevo lice i ruka sa revolverom. Cev se zloslutno dizala prema Bučovom trbuhu.

Buč je jednom video cev mornaričkog topa od 12 palaca. U ovom času bio je spreman da se zakune da je cev Kerlijevog pištolja bar dvostruko većeg prečnika.

Pucanj.

Buč se naglavačke stropoštao niz stepenice, prevrnuo kao riba na suvom i podigao ruku sa revolverom. Do đavola, ako ništa drugo, bar će i Kerlija povesti sa sobom u pakao!

Kerlijevo lice i dalje je bilo iskeženo, ali ona ogromna cev sada je u njegovoj opuštenoj ruci gledala pravo u pod.

Nasred čela pojavila mu se velika crna rupa. Kerli se zanjihao, seo na pod i umro.

Kid se smeškao sa vrha stepenica. Iz cevi puške još se izvijao dim.

U salunu je nešto metalno lupilo o pod. Buč se trgao i ponovo podigao oružje.

– Predajem se! – čuo je promukao glas ispunjen strahom. – Ne pucajte!

– Ustaj, Buče! – nasmejao se Kid veselo. – Šta se izležavaš? Ne boj se, vidiš da se čovek predao!

Buč je ustao, podigao šešir sa poda i obrisao ledeni znoj sa čela.

– Tvoje glupe ideje! – progundao je. – Metkom da zatvoriš vrata?

– Osećao sam da neće uspeti – pokunjeno je klimnuo glavom Kid. – Bio si u pravu, bakar je suviše mek. Da je to bila čelična ploča... Svejedno. Glavno je bilo da nateram Kerlija da pomoli glavu, posle je bilo lako.

– A šta da si promašio? – gnevno je upitao Buč. – Kerli bi me ohladio.

– Ja da promašim? – zapanjio se Kid. – Ne budi šašav, Buče! Da promašim onoliku glavu sa desetak jardi?

– Dobro, dobro – umorno je uzdahnuo Buč. – Dosta mi je i tebe, i Vajld Doga, i Ansona, i... Hej, šta je sa Ansonom?

– Taj se ne čuje – nasmejao se Kid. – Prepusti ti njega meni i pripazi na tog prijana dole.

Sa Flipom nije bilo nikakvih problema. Potpuno mirno je stajao nasred saluna sa rukama na glavi.

– Predajem se – ponovio je kada je ugledao Buča. – Do đavola, nisam nikoga ubio, ne mogu me obesiti zbog nekoliko metaka ispaljenih u samoodbrani!

– Vidim da ti advokat neće biti potreban – hladno se osmehnuo Buč. – Zaveži, tvoje me priče ne interesuju! Pametnije bi bilo da odeš do šanka i natočiš mi jednu kriglu piva.

Umorno se spustio na najbližu stolicu, ne puštajući Flipa sa oka.

Ovaj se već vraćao sa kriglom punom ledenog piva.

– Uh, sad se već bolje osećam – odahnuo je Buč i ustao. Oprezno je prišao vratima saluna i mahnuo rukom.

– Kvorimene? – doviknuo je.

– Ko je to? – zaorio se rančеров glas. – Kasidi? Kako si se oslobodio, prokletniče?

– To je duga priča – nasmejao se Buč – ali ti je neću ispričati. Hoću da te kaznim zato što mi nisi verovala da nemam veze sa onim dinamitom na potoku. Možeš doći u hotel, banda je sređena. Kerli je mrtav, a ostale Kid i ja držimo u šahu.

Na drugoj strani ulice nekoliko trenutaka je vladala tišina.

– Ne verujem ti! – doviknuo je Kvorimen najzad. – Taj vam je trik suviše providan!

– Do đavola, kakav dokaz hoćeš?

– To je bar lako. Pošalji mi Ansona bez oružja kroz ta vrata. Tek tada ću ti poverovati – smeja se Kvorimen.

– Kid je otišao po Ansona – doviknuo je Buč. – To može potrajati. Za to vreme, evo ti Flipa!

Dao je znak revolverašu da izađe, ali je ovaj oklevao. Buč je morao preteći da podigne revolver.

– Gospodine Kvorimen – plašljivo je povikao Flip sa vrata – ne pucajte, nisam naoružan!

Buč ga je gurnuo tako da se gotovo stropoštao sa verande. Ostao je tu da stoji sa rukama nad gla-

vom.

– Priđi ovamo, Flipe! – zapovedio je Kvorimen. – Ne brini, nećemo pucati.

Flip nije čekao da mu se dvaput govori. Hitro je pretrčao ulicu i nestao u zaklonu Kvorimenovih ljudi.

– Veruješ li sada? – pitao je Buč.

– Izadi napolje, pa ću ti poverovati – javio se rančer.

Buč je slegao ramenima i odgurnuo pokretna vrata. Zastao je na verandi i osvrnuo se oko sebe. Prvi kapci na prozorima Vajld Doga polako su počeli da se otvaraju.

Kvorimen je izašao između dve zgrade preko puta hotela, za njim još nekoliko kauboj. Još su se sumnjičavo osvrtali, pa se Buč morao nasmejati.

– Samo napred! – ohrabrio ih je. – Verujem da će i vama po jedno pivo dobro doći!

Rančer se popeo na verandu i zaustavio pred Bučom. Lice garavo od baruta raširilo se u osmeh. Pružio je ruku.

– Kasidi, sve je dobro što se dobro svrši! Malo je nedostajalo da te obesim, zaista! Šta sam mogao kada su svi dokazi govorili protiv tebe!

– Tačno – iscerio se Buč. – Sve je dobro što se dobro svrši. Bojim se, ipak, da su vaši kauboji prilično loše prošli.

– Jedan je mrtav, trojica teže ranjeni – uzdahnuo je rančer. – Ima još ogrebotina, ali ništa opasno.

Zato će Anson visiti!

– To je već vaša stvar – nasmejao se Buč. – Dakle, jesmo li za pivo?

Uz glasan smeh čitava gomila nagrnula je u salun, dvojica su dovikli čak i Flipa uvezanog kao paket i gurnuli ga da stoji uz šank. Jedan kauboj je preskočio šank da bi ostalima dodavao piće, ne zaboravljajući pri tom ni sam da se počasti.

U opštoj gužvi malo ko je i primetio trojku koja se pojavila na sporednim vratima: Ansona, madam Laru i Kida, koji je išao za njima sa revolverom u ruci.

– Tišina! – dreknuo je Kvorimen. U salunu je iznenada zavladao tajac.

– Najzad si dolijao, Anson! – procedio je rančer. – Sada ćeš mi platiti za sve!

– Za šta to? – hladnokrvno je odvratio Anson. – Najteži zločin za koji me možeš optužiti jeste da sam ti ometao posed. Ubio nisam nikoga, i to dobro znaš. Sve ostalo teško ćeš dokazati na bilo kojem sudu.

Kvorimen je pocrveneo od besa, a po čelu su mu iskočile debele žile.

– Ja mislim da je on već dovoljno kažnjen, gospodine Kvorimen – umešao se Kid – mada će tu i sud imati šta da kaže, u to ne sumnjam.

– Kako to? – začudio se Kvorimen. I Buč je upitno pogledao ortaka.

– U celoj ovoj priči Anson je

možda i najveća žrtva – nasmejao se Kid. – Naseo je na priču o zlatu matorog Statlera i sve ove gluposti napravio zbog tog zlata. U njegovim hartijama našao sam kartu koja pokazuje mesto gde je ta tobožnja zlatna žica. To je na vašem imanju, Kvorimene.

Salunom se razlegao grohotan smeh kaubojja. Najglasniji je bio Kvorimen, kome su od smeha i suze pošle na oči. Bilo mu je potrebno nekoliko minuta da se umiri, a i to tek posle dobrog gutljaja piva.

– Priznajem – rekao je Kvorimen, brišući rukom usta od pene i gledajući Ansona, koji je naizmenično crveneo i bledeo – priznajem da sam jednom i sam poverovao u to zlato. Malo ko to ovde i zna. Pre nekoliko godina doveo sam ovamo geologe iz Kolorado Springsa. Skupo su me koštali, ali su bar sa sigurnošću dokazali da ovde zlata nema i da ga nikada nije ni bilo!

– To nije sve – smejaio se Kid. – Anson je po celom gradu kupovao stare akcije kompanije koja je bankrotirala zbog tog istog zlata. To možete lako proveriti kod građana. Mislim da ga je ta stara hartija koštala bar nekoliko hiljada dolara!

Nov talas smeha zahvatio je društvo u salunu, a smehu su se ovoga puta priključili i građani Vajld Doga koji su u međuvremenu stigli u salun. Na Ansona više

niko nije ni obraćao pažnju.

Buču, međutim, nije promaklo da Kid na najbolji način koristi nastalu gužvu. Sa šeširovom u ruci prišao je madam Laru. Na licu mu je ponovo lebdeo jedan od njegovih neodoljivih osmeha.

– Žao mi je, gospođo – čuo ga je Buč kako govori – što ste i vi naseli lažima ove varalice. Znam da vam nije lako, ali uz podršku prijatelja ubeđen sam da ćete prevazići sve teškoće. Gore glavu, pokažite ovim prostacima šta je francuska plemićka krv!

– Ha-Ha-ha! – iznenada se glasno nasmejao Anson iskrivljenim ustima. U salunu je zavladała tišina.

– Plemićka krv! Madam Laru! – prezrivo je nastavio Anson. – Zbogga, Kide, ta ženska ne bi znala ni na karti da pokaže gde je Francuska! Istina, francuske krvi ima jer je Kreolka iz Nju Orleansa, ali je to sve. Što se prevare tiče, ne znam ko je ovde koga prevario! Ta drolja me je iskoristila. . . Ona me je i nagovorila da pokupujem akcije po gradu. . . Samo njoj sam dao dve hiljade dolara. Dve hiljade!

Sada je na Buča bio red da se nasmeje u opštoj tišini.

Bio je to prvi put da se Kidu nasmeje pred drugim ljudima, ali se zaista nije mogao uzdržati. Kidovo lice bilo je previše smešno.

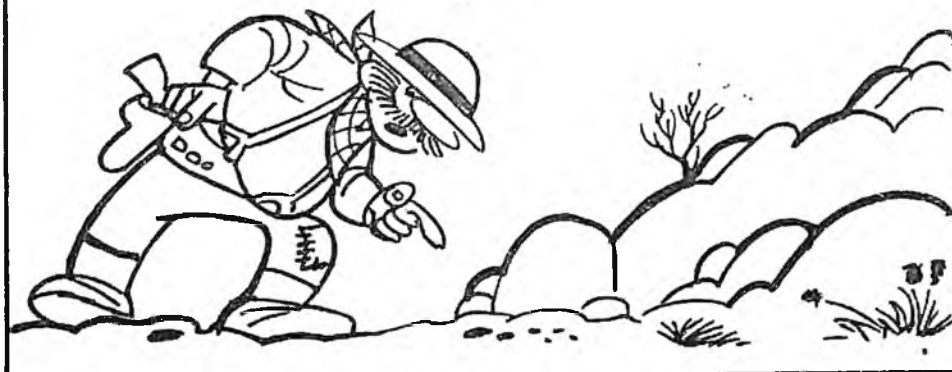
šerif

VaiaT HELP

BRANISLAV

TRAGOVI PLJAČKAŠA SU
PRED NAMA... SVE SU JASNIJA...
SAMO SAT ISPRED NAS...

KOLIKO IH
IMA, ŠERIFE?

BAR DESE-
TORICA...

A KUDA SU
KRENULI?

PREMA
JUGU...

PA, ŠTA ČEKAMO?
NA SEVER!

U SLEDEĆEM
BROJU

RAZRAČUNAVANJE

